

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • MARS 2015

Liabona

**Hvordan Frelseren
velsignet troende
kvinner, s. 32**

**Hvorfor og hvordan du kan
forsvare religionsfrihet, s. 16**

**Den rette måten å besvare
spørsmål på, s. 38**

“Han sa til dem: For deres vantros skyld! Sannelig sier jeg dere: Om dere har tro som et sennepsfrø, kan dere si til dette fjellet: Flytt deg herfra og dit! Og det skal flytte seg. Og ingen ting skal være umulig for dere.”

Matteus 17:20

Disse sennepsfrøene som vokser i belgene, er av samme type som dem som finnes i Israel. Den rette nålen, som er litt over 3 cm lang, er avbildet for vise sennepsfrøenes størrelse.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Omfavnet i hans milde armer**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi egenskaper – langmodig og tålmodig**

OMSLAGSSIDEN
Forsiden: *Rabbuni* av Michael Malm.
Annen omslagsside: Foto: David Stoker.
Innsiden bakre omslagsside: Fotoillustrasjon: Cody Bell.

HOVEDARTIKLER

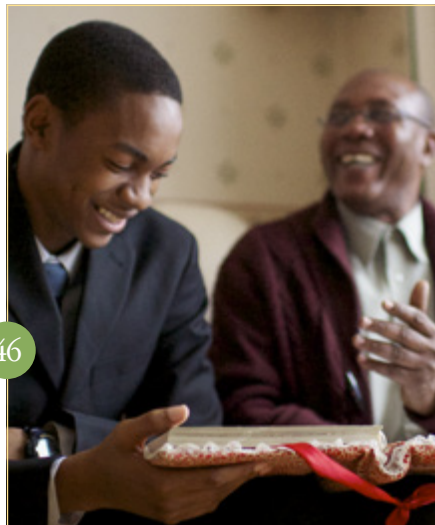
- 16 Stå som Guds vitner**
Av eldste Dallin H. Oaks
I en verden som utfordrer våre mest grunnleggende læresetninger, må vi stå sammen om å insistere på vår rett til å utøve vår religion fritt.
- 24 Satans opprør**
Av Mark A. Mathews
Å forstå Satans opprør i det førjordiske liv kan hjelpe oss å se klart hvilken rolle regler, normer og lover spiller i vår himmelske Faders plan.
- 28 Hold fast i jernstangen**
Av eldste Ulisses Soares
Hvordan kan vi gripe fatt i jernstangen og ikke slippe, selv i den mørke tåken?
- 32 Frelserens respekt for kvinner**
Av Robert og Marie Lund
Vi kan lære mer om Kristus ved å studere hans omgang med disse fire kvinnene.

38 Når tvil og spørsmål oppstår

Av Adam Kotter
Å ha spørsmål angående evangeliet er ikke problemet – det er hva vi gjør med dem som betyr noe.

AVDELINGER

- 8 Notater fra generalkonferansen i oktober 2014**
- 10 Vårt hjem, vår familie: Snakk om vanskelige emner**
Av Sheree Lyn Clarke
- 13 Refleksjoner og speilbilder: Bestefar, far**
Av Aaron L. West
- 14 Vi taler om Kristus: Enhver prøvelse kan gi oss større tro**
Av Giorgia Murgia
- 42 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Bygget på klippen**
Av eldste Orson F. Whitney

46

46 Hva vi har lært av våre foreldre

Å arbeide, be og stole på vår himmelske Fader – bare noen av lærdommene unge voksne har fått av sine foreldre.

50 Et nytt bestemmelsessted

Av Amancay Kotecka-Miño
På grunn av mitt vitnesbyrd forstår jeg nå at ikke jeg er alene, uansett hvilke bestemmelsessteder livet måtte bringe.

Se om du kan finne Liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Er du godt uthvilt på søndag morgen?

52 Styrke utover din egen

Av eldste David A. Bednar
Den styrkende kraften i Jesu Kristi forsoning hjelper dem som ønsker å bli bedre og tjene mer trofast.

56 Du kan ikke vite hvem som er beredt

Av Randall L. Ridd
Man vet aldri hvem som kan være beredt til å ta imot evangeliet.

58 Ha mot til å dele evangeliet med andre

Tre måter å overvinne vår frykt for å dele evangeliet med andre på.

60 Husk at det er opp til dem

Fremgang med å dele evangeliet med andre, avhenger av hva du gjør – ikke hva andre gjør.

62 Gi invitasjoner, og følg opp

Elleve måter å gi dine venner en mulighet til å komme til Kristus på.

77

66 Å fortelle hemmeligheter

Av David Dickson
Noen hemmeligheter er for viktige til å holde på.

68 Når bør jeg fortelle?

Av Jan Pinborough
Hvordan kan jeg vite om jeg skal holde på eller fortelle en hemmelighet?

69 Et spesielt vitne: Hvorfor skulle vi lytte til generalkonferansen?

Av eldste Robert D. Hales

70 Gjør deg klar til påsken

Bruk denne aktiviteten uken før påske for å forberede deg til å feire Kristi oppstandelse.

72 Øyeblikkelig forståelse

Av Richard M. Romney
Les hvordan Magnolia hjalp sin nye venn Mia å føle seg velkommen i Primær.

74 Tid for Skriftene: Historien om den kloke og den uforstandige mannen

Av Jean Bingham

76 En side å fargelegge

77 Skriftene under stjernene

Av Bonnie L. Oscarson
Da jeg kikket opp på stjernene og lyttet til min bror som fortalte historier fra Mormons bok, ble jeg varm og glad inni meg.

78 For små barn: Søvn på lørdag og smil på søndag

Av Miche Barbosa

52

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Lisa C. López

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Oversettelse: Statsautorisert translør Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundestervice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementpris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2015 Vol. 79 No. 3. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

«Når tvil og spørsmål oppstår,» side 38:

Etter å ha lest artikkelen kan dere vurdere å snakke sammen som familie om forskjellen mellom spørsmål og tvil. Les beretninger om personer i Skriftene som hadde spørsmål, og hva de gjorde med dem (for eksempel 1 Nephi 11; Ether 2:19-3:16; Joseph Smith – Historie 1:10-19; eller henvisningene under sluttnote 1 i artikkelen).

Du kan be noen familiemedlemmer nevne noen spørsmål de har. Bruk så Skriftene, lds.org/topics eller personlige erfaringer for å finne svar. Å skape en atmosfære av åpenhet og ærlighet i hjemmet vil hjelpe familiemedlemmene å føle seg komfortable med å uttrykke spørsmål når de oppstår.

«Gjør deg klar til påsken,» side 70:

Før familiens hjemmeaften kan du gjerne skrive noen hverdagslige utfordringer på papirlapper. For eksempel: «Du begynner å bli sint når din bror ikke vil dele lekene sine med deg,» eller «Du legger merke til at pappa virker lei seg når han kommer hjem en kveld.» Be barna etter tur velge en papirlapp, lese situasjonen og foreslå hvordan de kan være lik Frelseren i denne situasjonen. Presenter påskeaktiviteten i denne artikkelen, og be hvert av barna ta imot den syv dager lange utfordringen om å lære om Jesus Kristus og følge hans eksempel.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arv, 13

Barneoppdragelse, 10, 46

Bønn, 16, 42

Familie, 10, 14, 46

Forsoning, 4, 52, 70

Frihet, 16

Generalkonferanse, 45, 69

Gjenopprettelsen, 80

Handlefrihet, 24, 60

Hemmeligheter, 66, 68

Jesu Kristus, 4, 7, 32, 52, 70, 74

Johannes åpenbaring, 38, 69, 80

Kjærlighet, 44

Kvinner, 32

Lydighet, 16, 24, 28, 38, 45

Misjonærarbeid, 50, 52,

56, 58, 60, 62

Mormons bok, 16, 77

Nåde, 52

Omvendelse, 28, 50

Omvendelse til evangeliet, 50

Profeter, 45, 80

Prøvelser, 14, 42

Påske, 32, 70

Sabbatsdagen, 78

Skriftstudium, 43, 77, 74

Tjeneste, 44, 72

Tro, 14, 32, 38

Trøst, 4, 14

Tålmodighet, 7

Vennskap, 66, 72

Vitnesbyrd, 38, 50, 74, 77

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

OMFAVNET I HANS milde armer

Likhet med mange andre, har jeg ofte blitt inspirert av vakre kunstverker og musikk. Én slik anledning var da jeg sto foran et mesterlig maleri av den danske kunstneren Frans Schwarz med tittelen *Lidelsen i hagen*.¹

Dette vidunderlig vakre maleriet viser Frelseren som kneler i Getsemane. Når han ber, står en engel ved siden av ham og omfavner ham i sine milde armer for å gi trøst, himmelsk hjelp og støtte.

Jo mer jeg tenker på dette maleriet, desto mer svulmer mitt hjerte og sinn av ubeskrivelig kjærlighet og takknemlighet. Jeg kan til en viss grad føle hvordan det må ha vært å være tilstede da Frelseren tok fatt på sitt store kulminerende verk i jordelivet ved å påta seg verdens synder. Jeg undrer meg over den uendelige kjærlighet og medlidenhet som Faderen føler for sine barn. Jeg blir overveldet av dyp takknemlighet for det den syndfrie Sønn gjorde for hele menneskeheten og for meg.

Guds Sønns offer

Hvert år på denne tiden minnes og grunner vi på offeret Jesus Kristus gjorde for hele menneskeheten.

Det Frelseren gjorde for oss fra Getsemane til Golgata, er større enn jeg kan begripe. Han tok på seg byrden av våre synder og betalte en evig og bindende løsepenge, ikke bare for Adams opprinnelige overtredelse, men også for syndene og overtredelsene til de milliarder på milliarder av sjeler som noensinne har levd. Dette evige, hellige offer fikk “Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd” (L&p 19:18).

Han led for meg.

Han led for deg.

Min sjel renner over av takknemlighet når jeg tenker på den dyrebare betydning av dette offeret. Jeg blir ydmyk med tanke på at alle som tar imot denne gaven og vender sitt hjerte til ham, kan bli tilgitt og rensset fra sine synder, uansett hvor mørk deres lyte eller hvor undertrykkende deres byrde er.

Vi kan bli gjort plettfrie og rene igjen. Vi kan bli forløst ved vår elskede Frelser evige offer.

Hvem vil trøste oss?

Selv om ingen av oss noensinne vil måtte oppleve dybden av det vår Herre led, vil vi alle ha våre egne

mørke og bitre timer – stunder da vår sorg og smerte kan synes å være større enn vi kan tåle. Det vil være stunder da byrden av og angeren for våre synder vil trykke oss nådeløst ned.

Men hvis vi vil oppløfte vårt hjerte til Herren i slike stunder, vil han visselig vite og forstå. Han som led så uselvvisk for oss i hagen og på korset, vil ikke overlate oss til oss selv nå. Han

vil styrke, oppmuntre og velsigne oss. Han vil omfavne oss i sine milde armer.

Han vil være mer enn en engel for oss.

Han vil gi oss velsignet trøst, helbredelse, håp og tilgivelse.

Han er vår Forløser.

Vår Befrier.

Vår barmhjertige Frelser, og vår velsignede Gud. ■

NOTE

1. Presten som talte i begravelsen til Frans Schwarz, sa at "kunsten hans var guddommelig begavet og syntes mer verdig enn mang en preken" (Emmie Buchanan-Whitlock, "History of Artists' Lives Gives Greater Context for Exhibit," *Deseret News*, 29. sep. 2013, deseretnews.com).

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Før du underviser, skulle du søke Åndens veiledning for å hjelpe deg å forstå behovene til dem du underviser. Når du deler utdrag fra president Uchtdorfs budskap med dem, kan du bære vitnesbyrd om Frelseren og hans sonoffer. Vurder å spørre dem du underviser, hva hans forsoning betyr for dem og hvordan de har følt Herrens trøst i løpet av sine "mørke og bitre timer".

Seier på grunn av Jesus Kristus

Navn ønskes ikke oppgitt

Overspising var et problem for meg. Min gjentatte fråtsing resulterte i et opprivende virvar av skyldfølelse, frustrasjon og skuffelse. Jeg følte meg så svak når jeg prøvde å overvinne problemet.

I lang tid overså jeg det faktum at Frelserens forsoning ikke bare frelser oss, men også forløser oss og

fullkommengjør oss, og at dette også gjelder min åpenbart ufullkomne uvane med å overspise.

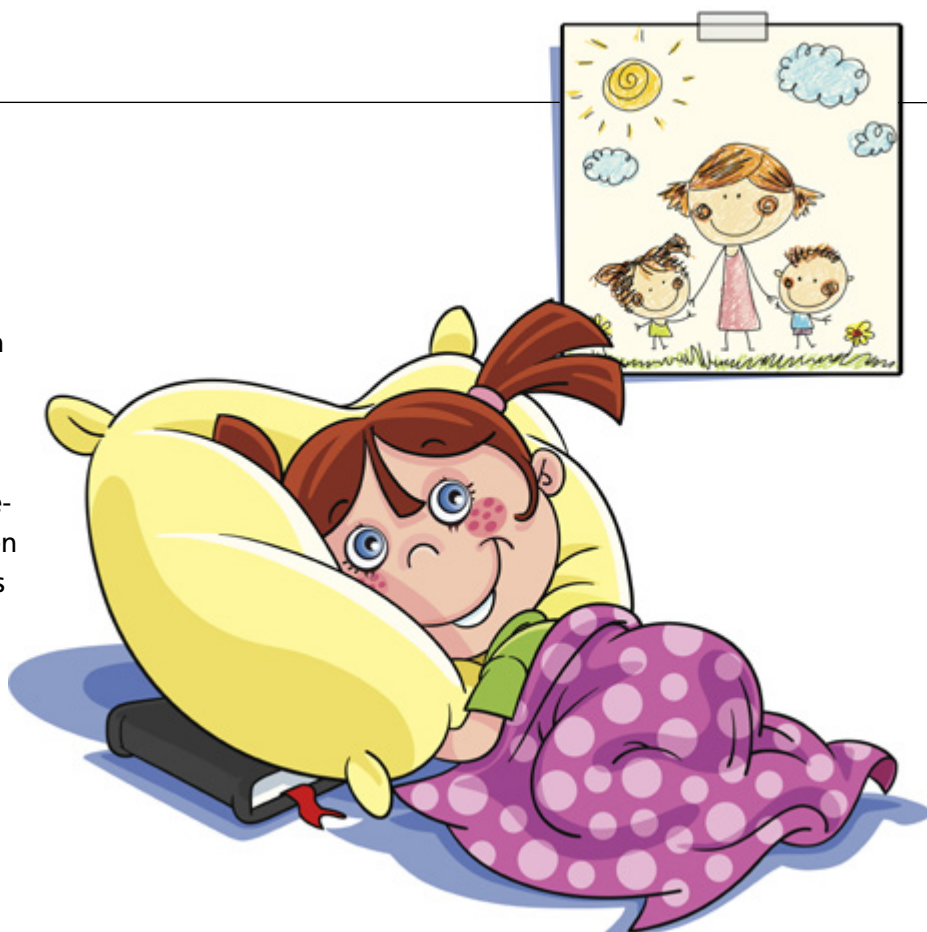
Jeg bestemte meg å overlate meg til min Frelser. Jeg ba. Jeg innrømmet oppriktig min svakhet og mitt behov for nåde, og så ba jeg min himmelske Fader velsigne meg med sin guddommelige hjelp gjennom neste dag. Den kvelden følte jeg en forsikring fra en kjærlig Fader om at han hadde et grenseløst ønske om å hjelpe sin sønn og en ubestridelig evne til å utføre sin vilje.

Siden den kvelden har ikke mat lenger hatt den samme overveldende innflytelsen på meg. Jeg vet at Jesus Kristus er årsaken til min fremgang. I likhet med Paulus lærer jeg at "alt makter jeg i ham som gjør meg sterk" (Filipperne 4:13). Og jeg prøver å aldri glemme en annen lærdom fra Paulus: "Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus" (1 Korinterbrev 15:57).

BARN

Frelseren vil trøste deg

Spør et familiemedlem eller en venn om en gang da han eller hun følte seg trøstet av Frelseren. Prøv å komme på en gang da Frelseren trøstet deg. Du kan tegne et bilde av opplevelsen og henge det ved sengen din for å minne deg på at Jesus Kristus alltid vil være der for å trøste deg.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og gjerninger styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi egenskaper: Langmodig og tålmodig

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap om Frelserens egenskaper.

Tålmodighet regnes ofte som en stillferdig, passiv egenskap, men president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, sa: “Tålmodighet er ikke passiv resignasjon. Det er ikke å la være å handle på grunn av frykt. Tålmodighet innebærer å vente aktivt og holde ut. Det innebærer å fullføre noe... selv når våre innerste ønsker ikke blir oppfylt med det samme. Tålmodighet er ikke bare å holde ut, men å holde ut på en god måte!”

I vårt førjordiske liv utarbeidet vår himmelske Fader en plan for oss – sine åndebarn, og vi ropte av glede over muligheten til å komme til jorden (se Job 38:7). Når vi velger å innrette vår vilje etter hans i vårt jordiske liv, vil han “gjøre [oss] til et redskap i [sine] hender til mange sjelers frelse” (Alma 17:11).

Overvei dette

Fra beretningen i Lukas 8: Hvordan ble denne kvinnens mange år med tålmodighet og deretter hennes tro på Jesus Kristus belønnet?

President Uchtdorf fortsatte: “Tålmodighet innebærer å akseptere det vi ikke kan forandre, og møte det med mot, velvilje og tro. Det innebærer å være ‘villige til å bøye oss for alt som Herren finner gavnlig å pålegge oss, likesom et barn bøyer seg for sin far’ [Mosiah 3:19]. I siste instans innebærer tålmodighet at vi er ‘fast[e] og standhaftig[e] og urokkelig[e] i å holde Herrens befalinger’ [1 Nephi 2:10] hele tiden, selv når det er vanskelig.”¹

Ytterligere skriftsteder

Salmene 40:1; Galaterne 5:22-23; 2 Peter 1:6; Alma 17:11

NOTE

1. Dieter F. Uchtdorf, “Fortsett i tålmodighet,” *Liahona*, mai 2010, 57, 59.

Tro, familie, hjelp

Fra Skriftene

Skriftene forteller oss at i vårt jordiske liv skulle vi være “tålmodig i trengsler, for [vi] skal få mange”. Gud gir oss så dette betryggende løftet: “Hold ut, for se, jeg er med deg inntil dine dagers ende” (L&P 24:8).

Følgende historie fra Bibelen er et eksempel på tålmodighet og tro.

“Og det var en kvinne som hadde hatt blødninger i tolv år... [som] rørte ved minnedusken på kappen hans. Og straks stanset blødningen.

Men Jesus sa: Noen rørte ved meg, for jeg kjente at en kraft gikk ut fra meg.

Da nå kvinnen så at det ikke var skjult, kom hun skjelvende frem. Hun falt ned for ham, og mens alle hørte på, fortalte hun hvorfor hun hadde rørt ved ham, og hvordan hun straks var blitt helbredet.

Han sa til henne: Datter, din tro har frelst deg. Gå bort i fred” (Lukas 8:43-48).

I likhet med henne kan vi finne velsignelser og trøst, til og med helbredelse, når vi strekker oss ut til Jesus Kristus – hvis forsoning kan helbrede oss.

NOTATER FRA GENERALKONFERANSEN I OKTOBER 2014

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (1&p 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i oktober 2014, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige nummer) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

DOKTRINÆR KLARGJØRING

Omsorg for de fattige og trengende

“En journalist spurte en gang mor Teresa i Calcutta om hennes håpløse oppgave med å redde de nødlidende i denne byen. Han sa at statistisk sett oppnådde hun absolutt ingenting. Denne bemerkelsesverdige lille kvinnen svarte at hennes arbeid handlet om kjærlighet, ikke statistikk... [Hun sa] at hun kunne holde budet om å elske Gud og vår neste ved å tjene dem som var innenfor hennes rekkevidde med de ressurser hun hadde... Nøkternt konkluderte journalisten med at

kristendommen åpenbart *ikke* dreier seg om statistikk...

Hvordan kan vi ‘gjøre det vi kan?’...

[Jeg vil] gi en personlig hyllest til president Thomas Spencer Monson...

Et bilde jeg vil sette høyt til jeg dør, er av ham som flyr hjem fra et Øst-Tyskland i økonomisk ruin, i tøflene sine fordi han hadde gitt bort ikke bare sin andre dress og sine skjorter, men til og med skoene han gikk i.”

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, “Er vi ikke alle tiggere?” *Liahona*, nov. 2014, 40, 41, 42.

ET PROFETISK LØFTE

Himmelenes velsignelser

“I [vanskelige tider] spør vi kanskje: ‘Må vi virkelig adlyde

alle Guds bud?’

Mitt svar på dette spørsmålet er enkelt:

Jeg tror Gud vet noe som ikke vi vet – ting som er utenfor vår fatteevne! Vår himmelske Fader er en evig person hvis erfaring, visdom og intelligens er uendelig mye større enn vår. [Se Jesaja 55:9]...

Jeg tror en del av utfordringen består i at vi tror at Gud har alle sine velsignelser innelåst i en stor sky i himmelen og nekter å gi dem til oss med mindre vi oppfyller noen strenge, paternalistiske krav som han har fastsatt. Men budene er ikke slik i det hele tatt. I virkeligheten øser vår himmelske Fader konstant velsignelser over oss. Det er vår frykt, tvil og synd som, i likhet med en paraply, hindrer disse velsignelsene i å nå oss.

Hans bud er kjærlige instruksjoner og guddommelig hjelp til å lukke paraplyen, slik at vi kan motta strømmen av himmelens velsignelser.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Gledesfylt etterlevelse av evangeliet,” *Liahona*, nov. 2014, 121-22.

Sett inn det som mangler

1. "Når vi _____ gale valg, store eller små, som er i strid med det gjengitte evangelium, mister vi de velsignelser og den beskyttelse vi trenger." (Quentin L. Cook, "Velg med omhu," 48.)

2. "Ifølge verdens normer kan det å følge profeten være upopulært, politisk ukorrekt eller sosialt uakseptabelt. Men det er alltid _____ å følge profeten." (Carol F. McConkie, "Etterlev profetenes ord," 78.)

3. "Å senke Herrens normer til samme nivå som et samfunns upassende adferd, er

_____." (Lynn G. Robbins, "Hvilken vei er du vendt?" 10.)

4. "Det finnes absolutte _____ i en verden som i stadig større grad ringeakter og avviser absolutter. En gang i fremtiden 'skal hvert kne bøye seg' og 'hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre (Filipperne 2:10-11).'" (David A. Bednar, "Kom og se," 110.)

En verktøykasse for hjemmet

Overvei din "personlige bruk av hvert enkelt verktøy, og [søk deretter] Herrens veiledning om hvordan

[du] kan gjøre bedre bruk av dem." —Elder Richard G. Scott, "Gjør utøvelse av tro til din førsteprioritet," 93.

1. Bønn
2. Skriftstudium
3. Familiens hjemmeaften
4. Tempelbesøk

Svar: 1. bortforklarer; 2. rett; 3. fratall; 4. sannheter

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

SAMTALE OM VANSKELIGE EMNER

Av Sheree Lyn Clarke

Klinisk psykolog, Kirkens familiekontor

Når dine barn opplever utfordringer, er det viktig å snakke med dem på måter som vil styrke ditt forhold til dem.

Som mor eller far kjenner du verdien av utfordringer og prøvelser for dine barns vekst, men det er likevel vanskelig å se dine barn streve. Disse kampene kan imidlertid være en sjanse til å utvikle et solid forhold til dine barn, så sant du skaper en atmosfære av kjærlighet i hjemmet. President Gordon B. Hinckley (1910-2008) oppfordret foreldre til å skape en slik atmosfære: “Min bønn – og jeg skulle ønske at jeg kunne uttrykt den mer veltalende – er en bønn om å redde barna. Altfor mange av dem lever med smerte og frykt, i ensomhet og fortvilelse. Barn trenger sollys. De trenger lykke. De trenger kjærlighet og oppdragelse.”¹

Det finnes mange vanskelige problemstillinger dine barn kan møte, som mobbing, stygt språk, juksing på skolen, tiltrekning til samme kjønn, spiseforstyrrelser, depresjon og selvmordstanker, for å nevne noen. Som siste-dagers-hellig mor eller far, vet du at du “har en hellig plikt til å oppdra [dine] barn i kjærlighet og rettferdighet”², men hva gjør du når

dine barn strever med vanskelige problemstillinger, enten i sitt eget eller sine venners liv? Her er noen retningslinjer:

Still spørsmål som oppmuntrer til samtale. Du kan stille et spørsmål som dette: “Det ser ut som om det er noe som plager deg. Vil du snakke om det?” Dette spørsmålet bekrefter ikke bare at du har lagt merke til at noe plager barnet ditt, men det åpner også en dør for at barnet ditt kan fortelle så mye (eller lite) som han eller hun selv velger.

Etter at barnet ditt har uttrykt noen tanker om saken, kan svaret ditt være: “Takk for at du fortalte meg det, og takk for at du betror meg denne informasjonen. Jeg kan bare forestille meg hvordan det må føles. Hvordan kan jeg hjelpe?”

Slike kjærlige svar har en tendens til å åpne døren til videre dialog. Det er viktig at barna vet at du er oppriktig. En klem eller et kjærlig blikk kan også bidra til å gi uttrykk for oppriktig, dyptfølt omtanke.

Lytt for å forstå.

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum sa: “Det riktige tidspunktet for å lytte er når noen trenger å bli hørt. Barn er naturlig ivrige etter å fortelle om sine erfaringer... Hvis de prøver å uttrykke sine kvaler, er det mulig for oss å lytte åpent til en sjokkerende opplevelse uten å komme i sjokktilstand selv? Kan vi lytte uten å avbryte og uten å trekke forhastede slutninger som stenger for dialogen? Den kan holdes åpen når vi forsikrer dem om at vi tror på dem og forstår deres følelser. Voksne skulle ikke late som en opplevelse ikke fant sted bare fordi de skulle ønske at det var tilfelle.”³

Vis respekt. Skriftene gir en utmerket veiledning i hvordan vi kan skape en atmosfære av kjærlighet

og respekt. Legg merke til noen av de viktige ordene i Lære og pakter 121:41-42: *Overtalelse* (ikke tvang), *langmodighet* (ikke ved umiddelbar tvungen lydighet eller utålmodighet), *mildhet* (ikke høylydt, aggressiv eller intens kommunikasjon), *saktmodighet* (ikke stolte eller dominerende svar), *vennlighet* (ikke ondskapsfull manipulasjon) og *oppriktig kjærlighet* (ekte, oppriktige uttrykk for kjærlighet). Etter hvert som vi styrker vår omvendelse,

“behandler vi andre med stadig større tålmodighet, godhet, mild overbærenhet og et ønske om å spille en positiv rolle i deres liv.”⁴

Unngå kritikk. Siste-dagers-hellige foreldre prøver å følge Frelserens eksempel. Hans omgang med andre bar preg av kjærlighet, medfølelse og oppriktig omtanke. Selv når folk hadde begått alvorlige synder, oppfordret han til omvendelse, men uten å fordømme (se Johannes 8:3-11). Unngå å kritisere

barna, noe som kan føre til dårlig selvbilde og mangel på selvtillit. Prøv heller å finne og legge vekt på det gode i hvert av dine barn.

Styr ditt sinne. “Den langmodige er bedre enn en veldig helt” (Ordspråkene 16:32), og “stridighetens ånd... [er] av djevelen som er stridighetens far, og han oppegger menneskenes hjerter til å stride i vrede mot hverandre” (3 Nephi 11:29). Sinne jager bort Ånden, og kan ødelegge det skjøre

forholdet mellom foreldre og barn. På generalkonferansen sa president Hinckley: "Jeg oppfordrer dere på det sterkeste til å styre deres temperament, til å smile, noe som vil viske bort sinnet, og til å uttrykke kjærlighet, fred, verdsettelse og respekt. Hvis dere gjør dette, behøver dere ikke angre på noe i livet. Deres ekteskap og deres familieforhold vil bli bevart. Dere vil være mye lykkeligere."⁵

Styrk forholdet. Alle disse forslagene kan være nyttige, men hvis du ikke husker dem når du er midt i en vanskelig samtale med dine barn, bare spør deg selv: "Hvordan kan jeg benytte denne situasjonen med barnet mitt som en anledning til å styrke forholdet vårt?" Lytt så til og følg inspirasjonen du mottar.

Fortsett å prøve. Barneoppdragelse kan være svært vanskelig, men

du kan lykkes hvis du fortsetter å prøve. President Howard W. Hunter (1907-95) ga følgende oppfordring: "Foreldre som har lyktes, er de som har elsket, som har ofret og som har hatt omtanke for, undervist og dekket alle barnets behov. Hvis du har gjort alt dette og barnet ditt fremdeles er opprørsk eller vanskelig eller verdsligsinnet, kan det godt være at du likevel har lyktes som mor eller far."⁶ ■

Artikkelforfatteren bor i Syd-Afrika.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, "Redd barna," *Lys over Norge*, jan. 1995, 55.
2. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
3. Russell M. Nelson, "Lytt for å lære," *Lys over Norge*, juli 1991, 22.
4. Marvin J. Ashton: "Tungen kan være et skarpt sverd," *Lys over Norge*, juli 1992, 18.
5. Gordon B. Hinckley, "Sen til vrede," *Liahona*, nov. 2007, 66.
6. Howard W. Hunter, "Foreldres omtanke for barna," *Lys over Norge*, april 1984, 114.

Å SNAKKE MED TENÅRINGER

Å snakke om utfordringer er vanskelig nok, men det kan være enda verre med tenåringer, som kjemper med å danne sin egen identitet – uavhengig av sine foreldre. Tenåringer må takle et enormt faglig, følelsesmessig og sosialt press. Deres tro og verdinormer blir noen ganger trukket i tvil av venner og jevnaldrende. Deres forhold foreldrene kan bli skjørt på dette stadiet av deres utvikling, og det er ikke uvanlig for tenåringer å føle seg forvirret, alene, engstelig, usikker, hjelpeløs, isolert og til og med deprimert.

Foreldre som forstår og er oppmerksomme på disse utfordringene, som er en del av utviklingen, kan bedre hjelpe sine tenåringer i en tid da de trenger foreldrene som mest.

BESTEFAR, FAR

Av Aaron L. West

Kirkens publiseringstjenester

*S*e for deg 3000 misjonærer forsamlet i et stort rom. To tusen ni hundre nittini av dem snakker ivrig og stirrer på samme punkt i rommet. Noen står på tå. Noen hopper for å få et raskt blick over dem som står på tå. Noen står på klappstoler. Én misjonær sitter på en klappstol med albue på knærne, hendene foldet og hodet bøyd.

Det er kanskje ikke nøyaktig hva som skjedde, men det er slik jeg husker det. Det var slik jeg følte det. Jeg var den ene misjonæren.

Når du ser for deg dette, vil du kanskje tro at jeg var ensom eller lei meg. I virkeligheten opplevde jeg et av de lykkeligste øyeblikk i mitt liv – et øyeblikk som jeg med glede har kunnet gjenoppleve mange ganger siden.

Jeg var på opplæringscenteret for misjonærer i Provo, Utah for å forberede meg til å reise på heltidsmisjon til Ecuador Quito misjon. President Gordon B. Hinckley (1910-2008), som da var førsterådgiver i Det første

presidentskap, kom for å tale til alle misjonærene ved opplæringscenteret.

Det var etter møtet at det ble ståhei. Jeg la merke til at folk ikke strømmet til døren, så jeg spurte en annen eldste hva som foregikk.

“President Hinckleys barnebarn er her på MTC,” sa han, “og president Hinckley gikk nettopp ned fra forhøyningen for å gi ham en klem!”

Etter denne forklaringen gikk eldsten opp på stolen for å få bedre utsikt, og han utbrøt: “Tenk! Ville det ikke være fint å ha president Hinckley som bestefar?”

Jeg elsket og respekterte president Hinckley, og jeg hadde blitt inspirert av budskapet hans den dagen. Men i det øyeblikket slo en tanke meg som fikk meg til å sitte på stolen istedenfor å stå på den. Midt i all denne muntre entusiasmen satt jeg stille og tenkte: “Det ville sikkert være fint å ha president Hinckley som bestefar. Men jeg ville ikke bytte min bestefar Felt eller min bestefar West mot ham.” Jeg løftet hodet og følte takknemlighetens varme omfavelse idet jeg tenkte på min arv, min familie.

Så kom en annen tanke til meg, sterkere enn den første: “Dessuten er jeg en sønn av Gud.” Jeg visste at jeg, som barnebarn av en tannlege og en fabrikkformann, hadde like stor verdi som et barnebarn av en profet. Hvorfor? Begge to hadde den samme Fader i himmelen.

De andre 2 999 misjonærene gikk til slutt mot døren i det store rommet. Jeg sluttet meg til dem, bedre forberedt til å tjene Herren enn jeg hadde vært noen få minutter tidligere. ■

ENHVER PRØVELSE KAN GI OSS STØRRE TRO

Av Giorgia Murgia

Da jeg var syv år gammel og fikk vite at min far hadde blitt drept i en ulykke, ba jeg om et mirakel.

Da jeg var barn, var en av de beste delene av dagen å vente på at pappa skulle komme hjem fra jobben. Jeg kikket ut av vinduet og så ham komme, og jeg tellet alle skrittene hans i retning av huset og så frem til gleden han kom med. Jeg tenkte aldri på at jeg ville måtte klare meg uten denne følelsen.

En dag da jeg var syv år gammel, kom det i min fars sted en mann med et trist uttrykk, som sto ved døren og fortalte oss at min far hadde blitt drept i en ulykke.

Den dagen var jeg taus. Jeg så på min fire år gamle bror og min mor, så ung og alene, og jeg gråt ikke. Jeg trodde ikke at det kunne være sant, så

jeg gikk til vinduet og stirret ned på gaten. Jeg begynte å føle en uutholdelig kraft som presset ned på skuldrene mine, en vekt som ikke ville la meg puste normalt, et press som holdt meg nede.

Ikke lenge etter at min far døde, gikk jeg inn på rommet mitt alene i det svinnende lyset fra solnedgangen og ba til min himmelske Fader, slik jeg hadde lært. Jeg tryglet ham om å la meg få se min kjære far igjen, bare for å gi ham en klem. I mitt hjerte var jeg sikker på at vår himmelske Fader kunne gi meg dette miraklet.

Den dagen fikk jeg ikke se min far eller gi ham en klem, men jeg ble gitt mye mer. Det var som om jeg følte Frelserens hender på skuldrene mine. Hans nærhet var nesten håndgripelig idet han fjernet vekten som presset mot brystet mitt.

Nå, over 20 år senere, har denne lindringen aldri forlatt meg. Jeg har til tider følt sorg, men aldri tomhet på grunn av tapet av min far. Jeg kan tenke tilbake og se hvor mange

FRELSEREN KAN HELBREDE OG STYRKE

“På grunn av sitt altomfattende og evige offer (se Alma 34:14), har [Frelseren] fullkommen empati og kan rekke ut sin barmhjertighets arm. Han kan strekke seg ut, røre ved oss, helbrede og styrke oss så vi kan bli mer enn vi noensinne kunne blitt, og hjelpe oss å gjøre det vi aldri kunne klart ved bare å stole på vår egen styrke ...

De unike byrdene i vårt eget liv hjelper oss å stole på den Hellige Messias fortjeneste, barmhjertighet og nåde (se 2 Nephi 2:8). Jeg vitner om og lover at Frelseren vil hjelpe oss å bære våre byrder med letthet (se Mosiah 24:15).”

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, “Så de kunne bære sine byrder med letthet,” *Liahona*, mai 2014, 90.

Nå, over 20 år senere, har aldri den lindringen Frelseren ga meg, forlatt meg. Mange ganger har Ånden kommet for å trøste meg, hjelpe meg og vise meg veien.

ganger Ånden har kommet for å trøste meg, hjelpe meg og vise meg hvordan jeg kunne følge i Frelserens dyrebare fotspor. Jeg kan føle hans nærhet i mitt liv, takket være denne første prøvelsen, som hjelper meg å se daglige prøvelser i et evig perspektiv. Jeg vet at det er evangeliet i vårt liv som gjør det mulig for oss å føle kjærtegnet fra Frelserens usynlige hånd.

Jeg har blitt viet for evigheten, og nå har min mann og jeg tre små jenter, som bringer en forsmak på himmelen til vårt hjem. Når jeg ser dem, fryder jeg meg over freden og vissheten om at enhver sorg, prøvelse og utfordring i livet deres kan bringe

større tro, nye vitnesbyrd og fantastiske mirakler. Jeg fryder meg over den uutgrunnelige vissheten om at når de trenger noe mer enn hva min

mann og jeg kan gi dem, vil de bli beskyttet, trøstet og reddet, akkurat slik jeg ble. ■

Artikkelforfatteren bor på Sardinia i Italia.

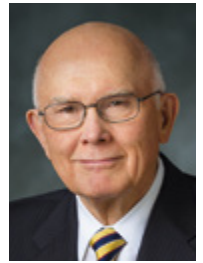
LÆR AV PRØVELSER

Samtidig som det er viktig å be om styrke og hjelp i prøvelser, er det også viktig å be om å kunne lære av prøvelser. Du kan be om "øyne til å se eller ører til å høre med" (5 Mosebok 29:4), og Herrens milde barmhjertighet og nåde i ditt liv (se Ether 6:12).

Overvei å skrive i dagboken din om noen av lærdommene du har mottatt, og noen av tegnene på vår himmelske Faders kjærlighet som du har opplevd i en vanskelig periode i livet.

• STÅ SOM GUDS vitner

Av eldste
Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers
quorum

*Som “jordens salt” må vi siste-
dagers-hellige bevare vår kraft
ved å etterleve vår religion, og
ved å hevde oss som Guds vitner.*

Vi lever i en verden hvor mange forneker Guds eksistens eller betydningen av hans bud. Jeg håper det jeg sier, vil hjelpe dere å bli mer effektive i deres plikt til å vitne om Gud og til å handle for sannhet og rettferdighet.

I.

Jeg begynner med de tre første av våre trosartikler:

“Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den Hellige Ånd.

Vi tror at menneskene vil bli straffet for sine egne synder og ikke for Adams overtredelse.

Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser” (Trosartiklene 1:1-3).

En stor profet i Mormons bok underviste disse samme sannhetene:

“Tro på Gud, tro at han er til og at han skapte alle ting, både i himmel og på jord. Tro at han har all visdom og all makt både i himmel og på jord. Tro at mennesket ikke fatter alt som Herren fatter.

Og videre, tro at dere må omvende dere fra deres synder og forsake dem og ydmyke dere for Gud, og be i hjertets oppriktighet om at han må tilgi dere” (Mosiah 4:9-10).

Til sammenligning er det i dag mange som forneker eller tviler på Guds eksistens, og insisterer på at alle adferdsregler er menneskeskapt og kan godtas eller forkastes etter eget forogdtbifinnende.

Hvorfor snakker jeg om slike grunnleggende sannheter som Guds eksistens og at det finnes absolutter for rett og galt som styrer vår adferd? Noen ganger er de mest nødvendige tingene vi kan undervise om, ting som vi har lett for å ta for gitt. Vi kan overse enkle, grunnleggende sannheter fordi vi antar at alle forstår dem, når det faktisk ikke er tilfelle. Vi må understreke de grunnleggende sannhetene som vår tro bygger på. Disse omfatter Guds eksistens og den evige realiteten av evangeliets sannheter og rett og galt slik det er definert av hans læresetninger og bud.

II.

Den fornektelse av Gud eller nedtoning av hans rolle i menneskenes liv som begynte i renessansen, har blitt utbredt i dag. Forherligelse av menneskers logikk har hatt positive og negative virkninger. Vitenskapen har gitt oss utallige forbedringer i livet, men forkastelse av guddommelig myndighet som det høyeste grunnlag for rett og galt av dem som har erstattet Gud med vitenskap, har fått mange religiøse mennesker til å stille dette spørsmålet: "Hvorfor [er] viljen til noen av de geniale filosofene i den liberale tradisjon [eller til og med viljen til noen gren av USAs Høyesterett] mer relevant for moralske avgjørelser enn Guds vilje?"¹

De som har brukt menneskers logikk til å avløse guddommelig innflytelse i sitt liv, har samtidig redusert seg selv og forsimplet sivilisasjonen.

Jeg er takknemlig for at jeg vet at det finnes to metoder for å oppnå kunnskap – den vitenskapelige og den åndelige metode, som begynner med tro på Gud, og setter sin lit til Skriftene, inspirert undervisning og personlig åpenbaring. Det er ingen konflikt mellom kunnskap som oppnås ved disse forskjellige metodene. Gud, vår allmechtige evige Fader, kjenner all sannhet og ønsker at vi skal lære ved begge metoder.

Profetier om de siste dager forutsier stor motstand mot inspirert sannhet og handling. Noen av disse profetiene gjelder antikrist, og andre omtaler den store og avskyelige kirke.

Antikrist

Apostelen Johannes bruker ordet antikrist til å beskrive en som "fornekter Faderen og sønnen" (1 Johannes 2:22). I dag kalles de som fornekter Guds eksistens, ateister. Noen av disse latterliggjør troen til dem som tror på det som ikke kan bevises, samtidig som de aggressivt fornekter en Guds eksistens, som de ikke kan motbevise.

Vi blir beredt for den slags gudsfornektelse av beretningen i Mormons bok om en mann som het Korihor. På en måte som minner om vår tids mest ateistiske skrifter, sa Korihor, som to ganger ble kalt en antikrist (Alma 30:6, 12), følgende:

"Dere kan ikke vite noe som dere ikke ser, derfor kan dere ikke vite at det skal komme en Kristus.

Dere ser fremover og sier at dere ser en forlatelse for deres synder. Men se, dette er følgen av et forvirret sinn, og denne sinnsforvirring kommer på grunn av deres fedres tradisjoner som forleder dere til å tro på noe som ikke er sant" (Alma 30:15-16).

Korihor erklærte også "at ingen forsoning kunne utføres for menneskenes synder." Hans beskrivelse av konsekvensene av at han avviste at det fantes noe slikt som synd og en Frelser, er slående lik manges tro i vår tid: "Det gikk hvert menneske i dette liv i forhold til dets vandel. Derfor utviklet hvert menneske seg i forhold til sine evner, og hvert menneske seiret i forhold til sin styrke, og *uansett hva et menneske gjorde, så var det ingen forbrytelse*" (Alma 30:17; uthevelse tilføyd).

Moralrelativisme

I dag kaller vi Korihors filosofi moralrelativisme. To iakttagere beskriver denne filosofien slik: "Når det gjelder moralspørsmål, finnes det ingen universelt objektive riktige eller gale svar, ingen upassende eller passende vurderinger og ingen rimelige eller rasjonelle måter å sette moralske skiller som gjelder i enhver tid, på ethvert sted og for enhver person."²

Dette er den tro som anvendes av mange i populære medier og som svar på gruppepress. "Frigjør deg fra de gamle reglene. Gjør det som føles godt for deg. Det finnes

“Humanisme gjør et menneske til Gud, det høyeste vesen, og det utdannede menneskesinnet blir dommer over alt som er sant, godt og vakkert.”

ingen ansvarlighet utover det menneskets lover eller offentlig misbilligelse pålegger dem som blir tatt.” Bak slike tanker ligger antagelsen om at det ikke finnes en Gud, eller om det gjør det, at han ikke har gitt noen bud som gjelder for oss i dag.

Livssynshumanisme

Avvisning av en ubeviselig Gud og fornektelse av rett og galt er mest utbredt blant dem med høyere utdanning. Livssynshumanisme, en gren av humanismen som trolig har fått denne betegnelsen på grunn av sitt sterke preg av sekularisme, blir bevisst eller uforvarende innlemmet i mange foreleseres undervisning ved mange høyskoler og universiteter.

For religiøse mennesker er det betenkelige elementet i de forskjellige humanistiske filosofiene, at de avviser Guds eksistens og fornekter de moralske absolutter som er rotfestet

i hans bud. Derfor forkastet det humanistiske manifestet fra 1973 “tradisjonelle moralkodekser” og “tradisjonelle dogmatiske eller autoritære religioner som setter åpenbaring, Gud, ritualer eller trosbekjennelser over menneskenes behov og erfaring.” Det erklærte videre: “Vi finner ingen guddommelig hensikt... med menneskeslekten... Vi mennesker er ansvarlige for hva vi er eller vil bli. Ingen guddom vil frelse oss. Vi må frelse oss selv.”³

Naturligvis har tilhengere av humanismen, kalt humanister, gjort mange positive bidrag. De har for eksempel støttet demokrati, menneskerettigheter, utdanning og materiell utvikling. Så lenge disse fremskrittene ikke utelukker troende mennesker, er vårt problem med humanister deres avvisning av guddommelig myndighet og guddommelige verdinormer.

Nephi ble fortalt ved åpenbaring at det bare fantes "to kirker", "Guds Lams kirke" og "djevle-ens kirke".

Den tidligere professoren i filosofi ved BYU, Chauncey Riddle, skrev: "Humanisme gjør et menneske til Gud, det høyeste vesen, og det utdannede menneskesinn blir dommer over alt som er sant, godt og vakkert." Han minner oss også om at humanisme "får god omtale i verden i dag fordi de fleste skribenter, forleggere, forskere og mediapersoner har denne overbevisningen."⁴

Mange som fornekter eller tviler på Guds eksistens, vil trolig forkaste moralrelativismens filosofi. De vil trolig ha noen ytre normer for rett og galt, selv om absolutte normer som ikke er basert på tro på Gud, er vanskelig å forklare. Livssynshumanister, som formelt forkaster "den tradisjonelle religiøse moral" og erklærer sin avhengighet av "vitenskapelige prøver og bevis",⁵ synes å oppfylle en profeti i Mormons bok om dem "som lever uten Gud i verden" (Mosiah 27:31).

Den store og avskyelige kirke og andre "kirkesamfunn"

Profeter i Mormons bok beskriver "hele jordens store og avskyelige kirke som djevlen

har grunnlagt" (1 Nephi 14:17). Det er profetert at denne "kirken" skal ha "herredømme over hele jorden blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk" (1 Nephi 14:11). Denne kirken, som kalles "mer avskyelig enn alle andre kirker", sies også å skulle handle "for å bli rost av verden" og for å bringe "Guds hellige... ned i fangenskap" (1 Nephi 13:5, 9).

Ettersom ingen religiøs trostretning – kristen eller ikke-kristen – noensinne har hatt "herredømme" over alle nasjoner på jorden eller hatt mulighet til å føre alle Guds hellige ned i "fangenskap", må denne store og avskyelige kirke være noe langt mer gjennomgripende og omfattende enn én eneste "kirke", slik vi forstår denne betegnelsen i dag. Det må være enhver filosofi eller organisasjon som er motstander av gudstro. Og det "fangenskap" som denne "kirken" ønsker å bringe de hellige ned i, vil ikke være av fysisk karakter, men et fangenskap i form av falske forestillinger.

Nephi ble fortalt ved åpenbaring at det bare fantes "to kirker", "Guds Lams kirke"

og “djevelens kirke” (1 Nephi 14:10; se også 13:4-6). Denne beskrivelsen sier noe om kontrasten mellom dem som tror på Gud og prøver å tjene ham i henhold til sin beste forståelse, og dem som avviser Guds eksistens (se 1 Nephi 14:10).

Andre læresetninger i Mormons bok bruker også ordet *kirke* for å tilkjenne tro eller ikke tro på Gud. De siste kapitlene av 2 Nephi profeterer at i de siste dager vil hedningefolkene bygge opp “mange kirker” som vil “[håne] Guds kraft og mirakler og [rose] seg i høye toner av sin egen visdom og sin egen lærdom, så de kan oppnå vinning” (2 Nephi 26:20). De forteller om “kirkene som bygges opp, og ikke for Herren” (2 Nephi 28:3), som skal “undervise i sin egen lærdom” og “[fornekte] Guds... makt” (2 Nephi 28:4, 5). De “sier til folket: Lytt til oss og hør vår lære. For se, det er ingen Gud i dag” (2 Nephi 28:5).

Da Frelseren virket blant nephittene, advarte han mot en kirke som ikke er “bygget på mitt evangelium, [men] er bygget på menneskenes gjerninger eller på djevelens gjerninger” (3 Nephi 27:11; se også undervisningen om den “store og rommelige bygningen” i 1 Nephi 8:26-33; 11:35; og 12:18). Disse advarslene er ikke begrenset til religiøse organisasjoner. I vår tids omstendigheter omfatter de en rekke verdslige filosofier og aktiviteter.

III.

Mange som tror på Gud, og riktig og galt som finnes på grunn av hans bud, opplever hån og latterliggjøring som følge av verdslige læresetninger og den fornektelse av Gud som forekommer i mange organisasjoner, herunder utdannelsesinstitusjoner og medier. Slike profeterede utfordringer oppleves av det avtagende antall gudfryktige mennesker som deler vår tro på Gud, og riktig og galt som finnes på grunn av hans bud. Dette er bare en gjentakelse av det som fantes på Frelserens tid.

Selv om vi “på alle vis er... trengt”, er vi “ikke rådløse” (2 Korinterbrev 4:8). Vi vet at vår åndelige vekst krever “en motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11). Vi vet også at Herren

“finner... det tjenlig å refse sitt folk, ja, han prøver deres tålmodighet og deres tro” (Mosiah 23:21). Men Skriftene lærer oss også at han vil befri dem som setter sin lit til ham (se 1 Samuelsbok 17:37, 45-46; Salmene 34:22; Ordspråkene 3:5-6; Alma 36:27; 38:5).

Jeg vil nå foreslå tre slags ting vi kan gjøre som svar på nåværende omstendigheter, og begynne med det som er lettest. Alle disse er en følge av en stor læresetning i Mormons bok om at vi skulle “stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder [vi] måtte være, like til døden” (Mosiah 18:9).

Hedre Guds navn og innflytelse

Vi lærer å “tro på Kristus og ikke fornekte ham” (2 Nephi 25:29), å “se hen til [Kristus] i enhver tanke; tvil ikke, frykt ikke” (L&p 6:36); og å tale om Kristus, glede oss i Kristus og forkynne om Kristus (se 2 Nephi 25:26). To måter vi kan gjøre dette på, er i våre private bønner og våre personlige hilsener.

I våre private bønner og familiebønner skulle vi be Gud hjelpe oss og våre medmennesker og ledere å anerkjenne Gud og rett og galt som fastsatt ved hans bud. Vi skulle gjøre dette til beste for hans barn overalt.

Vi skulle også stå imot den nåværende tendensen til å avholde seg fra religiøse henvisninger i privat kommunikasjon. I de senere år har de religiøse symbolene og ærbødige ordene på julekort og kondolansekort nesten forsvunnet. Når vi gjør valg med hensyn til denne slags kommunikasjon, skulle vi ikke delta ved å fjerne hellige påminnelser fra vår personlige kommunikasjon. Som troende har vi plikt til å bevare Guds og Kristi navn og innflytelse i våre samtaler, vårt liv og vår kultur.

Offentlig anerkjennelse av Guds velsignelser

Gi din støtte til offentlig anerkjennelse av Guds velsignelser. Dette prøver å motvirke den nedsettende omtalen av religiøs tro og referanser til Gud og hans velsignelser i den offentlige debatt. Sammenlign for eksempel nåværende offentlige dokumenter og retorikk fra politiske ledere i USA med lignende dokumenter og uttalelser fra ledere i Amerikas første to hundre år. I denne kontrasten vil dere finne

bevis på bevisst innsats for å redigere bort henvisninger til Gud og religionens innflytelse i USAs grunnleggelse og opprettholdelse.

Hva kan vi gjøre med dette? For det første kan vi sette riktig eksempel i vår undervisning i familien og Kirken ved å anerkjenne Herrens velsignelser i vårt liv og vårt land. For å gjøre dette "i visdom og orden" (Mosiah 4:27), skulle vi ikke gi inntrykk av å fornekte at vårt land omfatter og blir velsignet ved innbyggere av jødisk og muslimsk og annen ikke-kristen overbevisning, så vel som ved ateister. Men vi skulle tydelig påpeke at for eksempel USA ble grunnlagt av personer og ledere som overveiende var kristne, og som innlemmet alle prinsippene i sin tro i nasjonens forfatning, lovgivning og kultur.⁶

Et essay av bror Clayton Christensen, professor ved Harvard Business School og tidligere områdesytti, insisterer på at religion er grunnlaget for både demokrati og fremgang. Han minner oss på at både demokrati og kapitalisme er avhengig av omfattende lydighet mot det som ikke kan håndheves, og at denne forutsetningen avhenger av religioner som underviser grunnprinsipper som "likestilling mellom mennesker, viktigheten av å respektere andres eiendom, ærlighet og integritet." Sekularismen, som ønsker å fortrenge teistisk religion, har ingen evne til eller noe program for å sørge for det bror Christensen kaller "den nødvendige grunnvoll av omfattende lydighet mot det som ikke kan håndheves."⁷

Kjemp for fri religionsutøvelse

Kjemp for fri religionsutøvelse. Dette er vanskeligere fordi det fordrer samarbeidsvillig handling av troende fra forskjellige trosretninger. Der hvor staten garanterer fri religionsutøvelse, skulle vi presse myndighetene til å innfri disse garantiene. Her vil jeg understreke bare to aktuelle eksempler.

Det første gjelder offentlig bønn. Bønn finner sted når mennesker henvender seg til Guddommen, uansett hvilken oppfatning de har av Gud, og uansett hvordan de ønsker å tiltale ham. Uavhengig av innholdet i en bønn, som vil variere i henhold til troen til den som ber, vil en bønn som

holdes i en offentlig situasjon, være viktig som en bekrefteelse eller et symbol på en gruppes felles avhengighet av og ærbødighet for Gud. Slik er det med bønnene som fremsies ved begynnelsen av lovgivende forsamlinger eller råds-møter, og eder som avlegges før en vitneforklaring i retten eller ved offisielle innsettelse. Uansett hva slags oppfatning den som ber har av Gud, og uansett hvordan hans religiøse overbevisning eller måte å fremsi bønner er, håper jeg at vi vil vise vår tro på Gud ved bønnens symbol, som holdes på en klok og tolerant måte. Det er verdt å kjempe for.

For det annet skulle vi være rede til å stå imot myndigheter og talsmenn for offentlig politikk som vil at fri religionsutøvelse skal være begrenset til "trofrihet". I USA beskytter for eksempel garantien for "fri utøvelse" retten til å komme ut fra våre private sammenhenger, for eksempel kirker, synagoger og moskeer, for å handle ifølge vår tro, kun underlagt de lovlige myndigheters makt som er nødvendig for å beskytte offentlig helse, sikkerhet og velferd. Fri utøvelse beskytter visselig religiøse borgere når de handler ifølge sin tro i offentlige politiske debatter og stemmer som borgere eller lovgivere.

Som eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum sa i en kraftfull tale til et landsdekkende publikum av kristne ledere, er vi siste-dagers-hellige "ivrige etter å samarbeide... for å garantere den religionsfrihet som lar oss alle uttale oss [og handle] i saker som angår kristnes samvit-tighet når det gjelder vår tids sosiale saker."⁸

Vi må støtte koalisjoner av religiøse ledere og gudfryktige mennesker som kommer sammen for å forsvare den tradisjonelle kultur av tro på Gud og erkjennelse av hans velsignelser.

IV.

Til slutt vil jeg påstå overfor alle troende overalt at vi har en høytidelig religiøs plikt til å være vitner om Gud. Vi må bekrefte vår religiøse tro, stå sammen om å insistere på vår rett til fri religionsutøvelse, og respektere disse religionenes viktige roller i å etablere og bevare og hjelpe nasjoner å ha fremgang.

Vi må støtte koalisjoner av religiøse ledere og gudfryktige mennesker som kommer sammen for å forsvare den tradisjonelle kultur av tro på Gud og erkjennelse av hans velsignelser.

Jeg minner alle kristne på apostelen Johannes høytidelige undervisning:

“Og hver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud. Dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme. Og den er allerede nå i verden” (1 Johannes 4:3).

Konsekvensen av at vi unnlater å uttale oss som Guds vitner, kommer til uttrykk i vår Frelasers undervisning om saltet som har mistet sin kraft. Blandet med andre stoffer – akkurat som vi kan bli utvannet av verdens verdinormer – mister det sin unike innflytelse på massens blanding. Frelseren sa: “Det duger ikke lenger til noe, uten til å kastes ut og trækkes ned av menneskene” (Matteus 5:13).

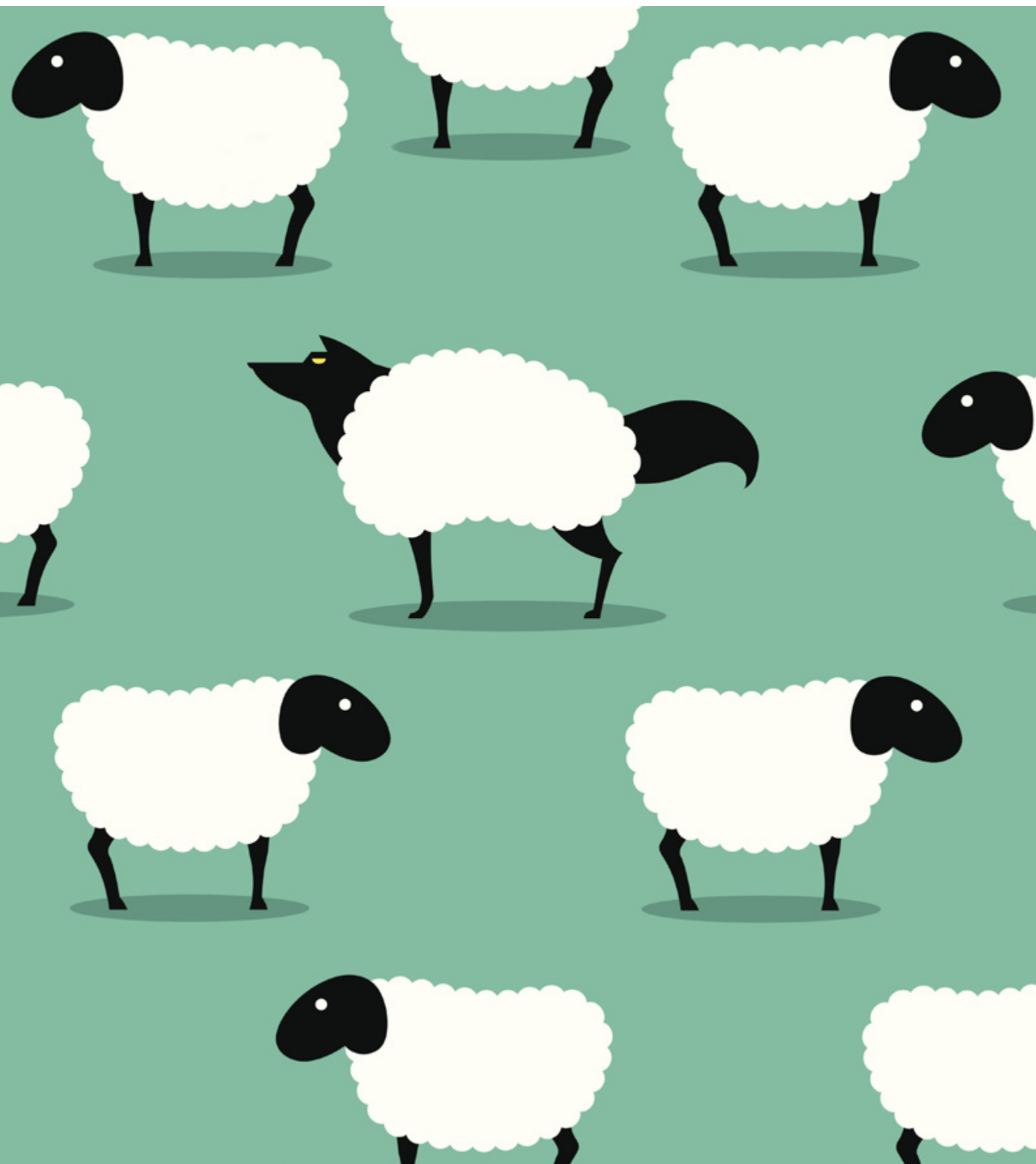
Som “jordens salt” (Matteus 5:13) må vi siste-dagers-hellige bevare vår kraft ved å etterleve vår religion, og ved å hevde oss som Guds vitner. Når vi gjør det, knytter vi oss til

dem som vil nyte sannhetens og rettferdighetens endelige seier, da “hvert kne [skal] bøye seg, og hver tunge skal prise Gud” (Romerne 14:11) og vår Herre Jesus Kristus, som vi tilber og hvis tjenere vi er. ■

Fra en tale holdt under en andakt, “Witnesses of God,” ved Brigham Young University–Idaho 25. februar 2014. Du finner hele teksten på engelsk på www2.byui.edu/DevotionalsandSpeeches.

NOTER

1. Stephen L. Carter, *The Culture of Disbelief: How American Law and Politics Trivialize Religious Devotion* (1993), 226; se kapittel 11.
2. Francis J. Beckwith and Gregory Koukl, *Relativism: Feet Firmly Planted in Mid-Air* (1998), 12–13.
3. I Paul Kurtz, red., *Humanist Manifestos I and II* (1973), 14, 15–16.
4. Chauncey Riddle, *Think Independently: How to Think in This World but Not Think with It* (2009), 120, 121.
5. I Kurtz, *Humanist Manifestos I and II*, 16.
6. Se John A. Howard, *Christianity: Lifeblood of America's Free Society, 1620–1945* (2008), 51.
7. Clayton Christensen, “Religion Is the Foundation of Democracy and Prosperity,” se mormonperspectives.com/2011/02/08/religion-is-the-foundation-of-democracy-and-prosperity.
8. Jeffrey R. Holland, “Stå sammen for Kristi sak,” *Liahona*, aug. 2012, 26.

Satans opprør

Hva var det egentlig Satan foreslo i det førjordiske råd?

Av Mark A. Mathews

Seminar og Institutt

Da jeg var en ung mann, begynte jeg å legge merke til en merkelig tendens blant noen medlemmer av Kirken. Når de så en situasjon hvor man var enig om reglene og konsekvensene av ulydighet ble anvendt (for eksempel i Kirkens disiplin, foreldres disiplin, håndhevelse av misjonsregler eller normer for oppførsel ved Kirkens skoler), sa de ofte: "Men er ikke det akkurat som Satans tilnærming? Tvinger de ikke folk til å være rettskafne?"

Dette svaret var overraskende for meg i begynnelsen – hvordan kunne noen tro at praksis som er godkjent av Herren og hans kirke, kunne være en del av "Satans plan"? Jeg har siden innsett at misforståelser som dette med hensyn til Satans opprør og striden i himmelen, faktisk er ganske utbredt, akkurat som forhastede beskyldninger om det som ser ut som denne planen i dag. Dessverre kan disse doktrinære misforståelsene få skadelige følger.

Disse misforståelsene kan for eksempel få noen foreldre til å tro at de ikke kan oppmuntre barna til å gå i kirken. De kan lede medlemmer av Kirken til å støtte legalisering av alvorlige moralske synder. Og disse misforståelsene kan til og med lede noen medlemmer av Kirken til å tro at inngåelse og overholdelse av pakter og forpliktelser om lydighet på en eller annen måte er i strid med Guds plan, når den slags lydighet mot pakter ironisk nok er avgjørende for Guds sanne frelsesplan.

Hva Skriftene sier

Noen oppfatninger om hva Satan foreslo i den førjordiske verden synes å komme mer av tradisjoner enn av

faktisk åpenbaring om emnet. Derfor er det nyttig å vende tilbake til Skriftene for å finne ut hva Herren faktisk har åpenbart om denne viktige saken. I Skriftene finnes den primære kilden om hva Satan foreslo, i første vers av det fjerde kapittel av Moses:

"Og jeg, Gud Herren, talte til Moses og sa: Den Satan som du har befalt i min Enbårnes navn, er den samme som var fra begynnelsen, og han kom til meg og sa: Se, her er jeg, send meg, jeg vil være din sønn, og jeg vil forløse hele menneskeheten så ikke en eneste sjel går tapt, og jeg vil visseilig gjøre det, gi meg derfor din ære.

Men se, min elskede Sønn, som var min elskede og utvalgte fra begynnelsen, sa til meg: Fader, din vilje skjæ, og herligheten være din evindelig.

Derfor, fordi Satan gjorde opprør mot meg og søkte å ødelegge menneskets handlefrihet som jeg, Gud Herren, hadde gitt det, og også ville at jeg skulle gi ham min egen makt, bød jeg at han ved min Enbårnes makt skulle kastes ned.

Og han ble Satan, ja, djevelen, all løgnens far, for å bedra og forblinde menneskene, og for å føre dem fanget etter sin vilje, ja, så mange som ikke ville lytte til min røst" (Moses 4:1-4).

Alle løgners far

Disse versene gjør det klart at vår himmelske Fader ikke ba om frivillige til å utarbeide og fremlegge andre og konkurrerende frelsesplaner, slik noen har antatt. Tvert imot var det vår himmelske Faders plan, og han fremla den

for sine åndebarne som var samlet i det store råd i himmelen. Jesus Kristus, som var den "utvalgte fra begynnelsen" til å være Frelseren i denne planen, foreslo ydmykt at vår himmelske Faders plan skulle oppholdes, idet han sa: "Fader, din vilje [med andre ord plan] skje." Det var i denne sammenheng at Satan kom med et uønsket og arrogant forslag om å forandre vår himmelske Faders plan slik at den sørget for universell frelse for alle (se Moses 4:1). Før vi drøfter hvor-

dan han hevdet å oppnå dette, er det viktig å merke seg at Satan omtales i disse versene som "all løgnens far" (Moses 4:4). Ved en annen anledning blir han kalt "en løgner fra begynnelsen" (L&p 93:25). Vi ville være håpløst naive om vi antok at Satan snakket sant da han kom med denne overdrevne påstanden om universell frelse.

Hvis vi forstår Satans karakter og historie, ville det være mer passende å betrakte ham som den første svindler som prøvde å selge oss et produkt som han visste han aldri kunne levere. Han påsto at han kunne gi oss alle frelse hvis vi ville følge ham istedenfor planen vår himmelske Fader hadde utarbeidet for vår frelse, og som ble støttet av vår Frelser Jesus Kristus.

Det Satan foreslo, var en løgn. Det ville ikke ha fungert. Det var ikke noe reelt alternativ til vår himmelske Faders allerede fullkomne plan, men snarere en felle for å fange og narre folk til å følge Satan. Det var til syvende og sist en plan for fordømmelse, ingen frelsesplan.

Den ville ødelegge handlefriheten

Det er viktig å merke seg at disse versene ikke forklarer tydelig *hvordan* Satan foreslo å gjennomføre denne løgningen. Alt Skriftene forteller oss, er at den ville "ødelegge menneskets handlefrihet" (Moses 4:3). President J. Reuben Clark (1871-1961), førsterådgiver i Det første

presidentskap, antydte to viktige muligheter for hva Satan foreslo å gjøre, og minnet oss på at ingen av dem ville ha fungert. Han forklarte: "Slik jeg leser Skriftene, fordret Satans plan en av to ting: Enten at menneskene måtte tvinges, eller å frelse menneskene i synd. Jeg spør meg om menneskets intelligens i det hele tatt kan tvinges. Menneskene kan slett ikke bli frelst i synd" (i Conference Report, okt. 1949, 193; sitert i *Evangeliets læresetninger, elevhåndbok* [2010], 15).

Selv om ingen av disse mulighetene ville ha fungert, ser vi elementer av begge i Satans anstrengelser og metoder i dag. For eksempel benyttes tvang og makt i dag av tyranner som søker makt over nasjoner, og av politiske aktivister som ønsker å begrense religionsfrihet og tvinge samfunnet til å akseptere syndig adferd. Herren har spesielt fordømt utøvelse av "kontroll, herredømme eller tvang over menneskenes barns sjeler i noen som helst grad av urettferdighet" (L&p 121:37).

Herren forklarte imidlertid også at makt og innflytelse kan brukes til å oppmuntre til rettferdighet ved kjærlig overtalelse, rettskaffen irettesettelse og passende konsekvenser (se L&p 121:41-43). Denne viktige klargjøringen viser at Kirken og foreldre gjennomfører passende disiplin, håndhevelse av reglene og normene i misjoner og på Kirkens skoler, samt fastsettelse av rettferdige lover i samfunnet, alt sammen er praksis som er godkjent av Herren og ikke er en del av "Satans plan". Å respektere handlefrihet er ikke det samme som å omfavne anarki.

Den andre muligheten for hvordan Satan foreslo å frelse alle, er beskrevet i Bible Dictionary: "Lucifer og hans tilhengere ville at frelse skulle komme automatisk til alle som gikk gjennom jordelivet, uavhengig av personlige preferanser, handlefrihet eller frivillig trofasthet" ("War in Heaven"). Med andre ord er en annen fortolkning at Satan foreslo å frelse oss alle, uansett hva vi gjorde. Dette ville ødelegge

handlefriheten ved å gjøre den verdiløs. Hvis alle konsekvensene av våre valg ble fjernet og alle fikk den samme belønningen, blir valgene våre meningsløse og vår handlefrihet blir ødelagt.

Denne fortolkningen av hvordan Satan foreslo å frelse oss, kan også ses i mange av hans anstrengelser og metoder som vi er kjent med i dag. Satan lover stadig folk at de kan leve et liv i synd og likevel bli frelst, eller at de kan finne lykke i ugudelighet. Dette forførende budskapet om enkel frelse og en syndig livsstil er svært populært i dag, akkurat som Satans forslag under striden i himmelen var, for “på den dag fulgte mange etter ham” (Abraham 3:28).

Vi kan se av disse eksemplene at Satans tilnærming ikke har forandret seg mye siden det førjordiske liv. Satan fortsetter å lyve for menneskene ved å love dem at hvis de følger ham, vil de bli frelst, eller være lykkelige, eller hva de enn måtte ønske å høre. Han fortsetter også å bruke tvang for å prøve å tvinge sine urettferdige synspunkter og handlemåter på andre. Slik “fortsatte krigen i jordelivet... De samme problemstillingene står mot hverandre, og den samme frelsen står på spill” (Bible Dictionary, “War in Heaven”).

En plan for opprør

Den kanskje enkleste måten å beskrive Satans plan på er ikke basert på spekulative teorier om hva Satan foreslo å gjøre, men på hva hans plan faktisk fikk ham og hans tilhengere til å gjøre – med andre ord, gjøre opprør. Skriftene sier gjentatte ganger at Satan gjorde åpent opprør mot Gud. For eksempel erklærte Herren at “Satan gjorde opprør mot meg” (Moses 4:3), “en Guds engel – som sto for Guds åsyn og hadde myndighet... gjorde opprør mot den Enbårne Sønn” (L&p 76:25), og “han gjorde opprør mot meg, og sa: Gi meg din ære som er min makt” (L&p 29:36).

Ut fra disse versene er det klart at Satans forslag ikke var et uskyldig forslag for å forandre Guds plan. Det var opprør, et forsøk på mytteri for å avsette Gud og ta over himmelen. De som fulgte Satan, erklærte strid i himmelen og gjorde seg til fiender av Gud. Deres handlefrihet ble

ødelagt fordi de nektet å velge “frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann”, og valgte isteden “fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å gjøre alle mennesker ulykkelige likesom han selv er” (2 Nephi 2:27). Som følge av dette “førte han en tredjedel av himmelens hærskarer bort fra [Gud] på grunn av deres handlefrihet” (L&p 29:36).

Med andre ord, er den enkleste måten å betrakte Satans plan på som en plan for opprør og ulydighet mot Gud. Til sammenligning oppsummerte Gud sin plan med følgende ord: “Og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem” (Abraham 3:25). Dessuten: “Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser” (3. trosartikkel). Guds plan er derfor en plan for lydighet og rettferdighet, mens Satans plan er en plan for ulydighet og opprør.

Vi må forstå planen

Riktig forståelse av forskjellen mellom Guds plan og Satans mål, vil hjelpe oss mer tydelig å skjelve hvem som følger og hvem som ikke *egentlig* følger Satan. Det vil hjelpe oss å unngå å anklage dem som oppmuntrer til rettferdighet og er talsmann for lydighet, for å følge Satans plan når er faktisk følger Guds plan. Det vil også avsløre dem som egentlig følger Satans plan i dag.

De som protesterer og gjør opprør mot Gud og hans profeter, de som søker å forandre Guds plan, de som krever at normene for rettferdighet må senkes og forsøker å tvinge andre til å akseptere umoralsk adferd, og de som prøver å narre folk til å tro at ugudelighet er lykke og at vi kan finne frelse i synd, støtter alle forskjellige elementer av Satans opprørske strategi.

Måtte vi følge vår himmelske Faders sanne plan, frelsesplanen “gjennom Kristi forsoning” og “ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser” (3. trosartikkel). ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

For å gi tilbakemelding om denne artikkelen eller en annen artikkel i Liahona, vennligst send e-post til liahona@ldschurch.org.

Av eldste
Ulisses Soares
i De syttis
presidentskap

HOLD FAST I JERNSTANGEN

*Hvis vi utøver tro og flittig adlyder Herrens bud,
blir det lettere å velge det rette.*

Da et godt medlem av Kirken som jeg kjenner, gikk på universitetet, ble han invitert på fest hjemme hos en klassekamerat en lørdagskveld. Min venns lærere var også invitert, spesielt de som var vennlige mot elevene. Festen virket innbydende og trygg.

Da min venn kom dit, skjønte han imidlertid raskt at stemningen ikke var som forventet. Elevene drakk, røykte, brukte narkotika og gjorde forferdelige ting i hvert eneste hjørne av huset. Han ble bekymret og bestemte seg for å dra, men festen foregikk langt fra der han bodde. Han hadde fått skyss av noen venner, så det var umulig for ham å dra på egen hånd.

Han holdt en stille bønn til Herren om hjelp. Etter å ha tenkt seg om, følte han at han skulle gå ut. Han fulgte følelsene sine, og holdt seg utenfor huset til festen var slutt.

I løpet av kjøreturen hjem snakket vennene hans om de forferdelige tingene som hadde foregått på festen. Vennen min følte seg utilpass i situasjonen. Det var ikke lett for ham å takle det.

Da han tok nadverden i kirken dagen etter, følte han imidlertid fred og visshet om at han hadde tatt riktig avgjørelse. Han forsto hva det vil si å gripe fatt i jernstangen og ikke slippe taket, selv i den mørke tåken. Han forsto tydelig det Nephi hadde undervist sine brødre da han sa at “alle som ville lytte til Guds ord og holde fast ved det, skulle aldri gå til grunne. Heller ikke kunne motstanderens fristelser og brennende piler overmanne dem, gjøre dem blinde eller lede dem bort til fortapelse” (1 Nephi 15:24).

Forestill deg hva som kunne ha skjedd om denne unge mannen, av forlegenhet, ikke hadde vært sterk nok til å holde fast i jernstangen. Som følge av denne og andre avgjørelser i livet hans, giftet han seg med en ung kvinne i templet, oppdro rettskafne barn og gjorde det godt i livet. Han virker trofast i Kirken i dag, og prøver å være et godt eksempel for sine barn.

Det naturlige menneske

Det er ikke lett å møte daglige fristelser. Vi blir alle utsatt for et miljø som er fiendtlig

innstilt til Jesu Kristi evangelium. Vi lever i en verden som moralsk sett blir stadig svakere. Media og teknologi oppfordrer oss til å delta i skadelige aktiviteter som er i strid med våre trosoppfatninger og normene i Jesu Kristi evangelium. Press fra venner som ikke deler våre verdinormer, eller som deler våre verdinormer, men er svake i sin tro, får oss til å delta i nedbrytende adferd. I tillegg til dette må vi hanskens med det naturlige mennesket som finnes i oss alle.

Veiledning til Skriftene definerer det naturlige menneske som “en person som velger å la seg påvirke av kjødets lidenskaper, begjær, lyster og følelser istedenfor å bli ledet av Den Hellige Ånds tilskyndelser. En slik person kan forstå fysiske ting, men ikke åndelige... Enhver som ønsker å slutte å være et naturlig menneske, må bli født på ny ved Jesu Kristi forsoning.”¹

President Thomas S. Monson siterer ofte et enkelt ordtak som kan hjelpe oss å unngå distraherende fristelser og hjelpe oss å gå i riktig retning: “Du kan ikke ha rett når du gjør galt, og du kan ikke ta feil når du gjør rett.”²

Hvis vi utøver tro og flittig adlyder Herrens bud, blir det lettere å velge det rette.

Kristi lys

Profeten Mormon underviste sitt folk:

“Derfor viser jeg dere måten å dømme på, for alt som oppfordrer til å gjøre godt og tilskynder til å tro på Kristus kommer ved Kristi gave og kraft, derfor kan dere ha en

Vennen min følte at han skulle forlate festen og holde seg utenfor til den var over. Han forsto hva det vil si å gripe fatt i jernstangen og ikke slippe taket, selv i den mørke tåken.

fullkommen kunnskap om at det er av Gud.

Men alt som tilskynder menneskene til å gjøre ondt og til ikke å tro på Kristus – og til å fornekte ham og ikke tjene Gud – kan dere med en fullkommen kunnskap vite er av djevelen, og på denne måten arbeider djevelen, for han tilskynder ingen til å gjøre godt, nei, ikke en eneste – heller ikke hans engler eller de som underkaster seg ham” (Moroni 7:16-17).

Vår himmelske Fader har gitt oss Kristi lys, som er “guddommelig energi, kraft og innflytelse som utgår fra Gud gjennom Kristus og gir liv og lys til alle ting.”³ Det hjelper oss å velge mellom rett og galt. Denne gaven, sammen med Den hellige ånds veiledning, hjelper oss å finne ut om et valg plasserer oss på Herrens territorium eller bak fiendens linjer. Hvis vår adferd er god, blir vi inspirert av Gud. Hvis vår adferd er dårlig, blir vi påvirket av fienden.

Min venn fra universitetet brukte disse to gavene. Kristi lys hjalp ham å finne ut hva som var riktig, og Den hellige ånd veiledet hans avgjørelse om hva han skulle gjøre. Disse to gavene er tilgjengelige for dem som holder fast i jernstangen.

Omvendelsens gave

La oss tenke oss at vi av en eller annen grunn har blitt ført vill eller forvirret av fristelser og endt opp med å begå synd. Hva skal vi gjøre? Hvis vi faller i fristelse og synd, må vi forsones oss med Gud. Med uttrykksmåten i Skriftene, må vi omvende oss.

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum har sagt:

“Når vi synder, vender vi oss bort fra Gud. Når vi omvender oss, vender vi oss igjen til Gud.

Oppfordringen om å omvende oss er sjelden en refselse, men snarere en kjærlig appell om å snu og vende tilbake til Gud [se Helaman 7:17]. Det er en kjærlig Fader og hans enbårne Sønn som ønsker at vi skal bli mer enn vi er, strekke oss opp mot en bedre levemåte, forandre oss og føle den lykke som kommer av å holde budene. Som Kristi disipler, fryder vi oss over omvendelsens velsignelse og gleden av å bli tilgitt. Dette blir en del av oss og former våre tanker og følelser.”⁴

Omvendelse er en fantastisk gave som er tilgjengelig for alle som ønsker å vende tilbake til Gud og la ham forme deres liv.

Vi ble født med guddommelighetens frø i vår ånd fordi vi er Guds barn. Frøet trenger å vokse. Det vokser når vi utøver vår handlingsfrihet i rettferdighet, når vi tar riktige beslutninger og når vi anvender Kristi lys og Den hellige ånd til å veilede oss i avgjørelsene vi tar i løpet av vårt liv. Denne prosessen tar tid, men det er mulig å forme vår ånd og vårt liv fra én dag til en annen.

Når han ser vår trofasthet og utholdenhet, vil Herren gi oss det vi ikke kan oppnå selv. Han vil forme oss fordi han ser på våre anstrengelser for å overvinne våre ufullkommenheter og menneskelige svakheter.

I så henseende blir omvendelse en del av vårt daglige liv. Vår ukentlige deltakelse i nadverden er så viktig – å komme saktmodig og ydmykt frem for Herren og erkjenne vår avhengighet av ham, be ham om å tilgi oss

og fornye oss, og love å alltid minnes ham.

Noen ganger i vår daglige innsats for å bli mer Kristus-lik, opplever vi at vi gjen-tatte ganger strever med de samme problemene. Det er som om vi bestiger et skogkledd fjell. Iblant ser vi ikke vår fremgang før vi kommer nærmere toppen og ser oss tilbake fra høyden. Bli ikke motløs. Hvis dere prøver å omvende dere, er dere i omvendelsesprosessen.

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum sa: “Å overvinne dårlige vaner eller avhengighet innebærer ofte en anstrengelse i dag etterfulgt av en ny i morgen og så enda en, kanskje i mange dager, måneder eller år, før vi endelig seirer.”⁵

Etter hvert som vi forbedrer oss, ser vi livet tydeligere, og vi føler Den hellige ånd sterkere. Til de som virkelig har omvendt seg, men ikke synes å føle lindring, fortsett å holde budene. Jeg lover at lindringen vil komme i Herrens beleilige tid. Helbredelse tar tid.

La oss ha et evig perspektiv ved å overvinne det naturlige mennesket, vurdere alt ved Kristi lys, søke veiledning fra Den hellige ånd, omvende oss når vi kommer til kort, og la vår himmelske Fader forandre vårt liv til det som han har planlagt for oss. ■

Fra talen “Becoming a Work of Art”, holdt under en andakt ved Brigham Young University 5. nov. 2013. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Veiledning til Skriftene, “Naturlige menneske”; scriptures.lds.org.
2. Thomas S. Monson, “Utsatt for farer,” *Lys over Norge*, juli 1998, 50.
3. Veiledning til Skriftene, “Lys, Kristi lys,” scriptures.lds.org.
4. Neil L. Andersen, “Omvend dere så jeg kan helbrede dere,” *Liahona*, nov. 2009, 40.
5. D. Todd Christofferson, “Se Guds hånd i våre daglige velsignelser,” *Liahona*, jan. 2012, 29.

ET LØFTE TIL ALLE

“Frelseren utførte forsoningen, som gjør det mulig for oss å bli rene... De som vil omvende seg og forsake synd, vil oppdage at hans barmhjertige arm fortsatt er utrakt... På grunn av hans offer er vi befridd fra virkningene av synd, for at alle kan få sin skyld slettet og føle håp.”

President Boyd K. Packer, President for De tolv apostlers quorum, “Grunnen til vårt håp,” *Liahona*, nov. 2014, 6, 7.

FRELSE-RENS
RESPEKT FOR

Kvinner

Av Robert og Marie Lund

På en tid da kvinner som regel ble behandlet som mindreverdige, viser Johannes-evangeliet at Jesus Kristus behandlet kvinner med medfølelse og respekt, og som eldste James E. Talmage (1862-1933) i De tolv apostlers quorum uttalte at “verdens største forkjemper for kvinnen og kvinneverdigheten er Jesus Kristus.”¹

Denne artikkelen omhandler følgende kvinner i Johannes-evangeliet:

(1) Maria, Jesu mor (se Johannes 2:1-11; 19:25-27); (2) den samaritanske

kvinnen ved brønnen (se Johannes 4:4-30, 39-42);

(3) kvinnen som ble grepet i hor (se Johannes 8:1-11);

og (4) Maria Magdalena (se Johannes 20:1-18). Selv om disse kvinnenes livserfaringer var vidt forskjellige, fremhever Johannes Frelserens forståelse av de forskjellige omstendighetene i deres liv, og han forteller om velsignelsene som kom til hver enkelt kvinne på grunn av hennes tro på Jesus Kristus.

Ved å studere Kristi omgang med kvinnene i Johannes-evangeliet, forstår vi bedre vårt mulige forhold til ham.

Marias tro gikk forut for det første offentlige miraklet

Johannes presenterer leseren for Maria tidlig i sitt evangelium. Hans beretning om Jesu Kristi første offentlige mirakel i bryllupet i Kana inneholder en hyllest til Marias tro.

Maria hadde etter alt å dømme en ansvarsfull stilling i bryllupet.² “Da det ble mangel på vin, sa Jesu mor til ham: De har ikke vin” (Johannes 2:3). Dette skriftstedet tyder på at da Maria ba Jesus Kristus om hjelp, kan hun ærbødig ha forventet et mirakel.³

Jesu Kristus svarte: “Kvinne, hva vil du meg? Min time er ennå ikke kommet” (Johannes 2:4). I Joseph Smiths inspirerte oversettelse av dette verset spør Frelseren Maria hva hun ønsker at han skal gjøre, og lover å gjøre det.⁴ Tiltalen *kvinne* kan virke streng og respektløs overfor en leser i dag. Men Frelserens bruk av den her var trolig ment å formidle motsatt betydning.⁵ En religionsforsker forklarer: “Kvinne’, eller snarere ‘dame’, er på gresk en tittel som viser respekt, og ble til og med brukt til å tiltale dronninger.”⁶ Det var som om han sa til sin mor: “Min dame, hva som helst du ber meg om i tro, vil jeg gi deg.” Denne beretningen viser at Frelseren var opptatt av presset som kvinner ofte opplevde. Jesus Kristus hedret sin mor ved å tilby seg å hjelpe henne med hennes byrder og ansvarsoppgaver.

Beretningen viser så Marias fortsatte tro, idet hun befalte Herrens tjenere å adlyde Jesus Kristus: “Hva han sier til dere, det skal dere gjøre” (Johannes 2:5). Vannkrukkene ble fylt, og Frelseren gjorde vannet til vin som svar på Marias anmodning om å bidra til å sørge for gjestene i bryllupet. For en vakker lærdom vi får av Maria: Når du er nød, kan du søke etter og stole på Jesus Kristus, som har all makt. I likhet med Maria, kan siste-dagers-hellige kvinner i dag stole på Jesus Kristus i tro når de føler seg overveldet av sine ansvarsoppgaver.

Denne korte beretningen lærer oss ikke bare om kraften i Marias tro, men bekrefter også Jesu Kristi sanne identitet som Guds Sønn ved hans første offentlige mirakel.

For en vakker lærdom vi får av Maria: Når du er i nød, kan du søke etter og stole på Jesus Kristus, som har all makt.

På grunn av sin tro fikk den samaritanske kvinnen et vitnesbyrd fra Ånden, og ønsket å vitne om at Jesus var Kristus, den lovede Messias.

Den neste kvinnen Johannes presenterer for leseren, er kvinnen i Samaria.

Jesus Kristus viste respekt for en kvinne fra Samaria

Beretningen i Johannes 4 understreker Jesu Kristi respekt for alle kvinner, uavhengig av nasjonalitet eller religiøs bakgrunn. Noen jøder betraktet samaritanene som “mer urene enn en hedning av en hvilken som helst annen nasjonalitet”⁷, og unngikk all omgang med dem. Ikke bare tilsidesatte Jesus Kristus datidens tradisjoner, men eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har bekreftet hedersbevisningen Frelseren ga denne kvinnen: “Første gang Herren erkjente at han var Kristus, var det til en samaritansk kvinne ved Jakobs brønn.”⁸

Etter å ha reist i dagens hete, stoppet Jesus Kristus for å hvile og få tak i vann. Frelseren innledet samtalen med den samaritanske kvinnen ved brønnen ved å be om noe å drikke. I løpet av samtalen fikk hun gradvis et vitnesbyrd om hans guddommelighet. Johannes skriver at hun først tiltalte Jesus som “jøde”, så “Herre”, så “profet” og til slutt som “Messias” (se Johannes 4:9-29). Hennes stadig mer respektfulle valg av titler tyder på at hun utviklet tro på Jesus Kristus og ble omvendt.

Frelseren forklarte henne at han hadde “levende vann” (Johannes 4:10) og at de som drakk av det, aldri i evighet ville tørste. Forvirret stilte kvinnen flere spørsmål. Jesus Kristus tilkjennega deretter den samaritanske kvinnens tidligere liv og hennes nåværende syndige forhold. Selv om hun kanskje var forlegen, følte hun muligens også at Jesus Kristus talte med respekt, ettersom hun svarte ettertenksomt: “Herre, jeg ser at du er en profet” (Johannes 4:19). Med sine synder allerede tilkjennegitt, uten noe mer å skjule, utøvde kvinnen tro på Jesus Kristus mens han underviste henne. Ett av svarene hans kan være en nøkkel til å oppnå frelse: “Tro meg, kvinne” (Johannes 4:21).

På grunn av sin tro fikk den samaritanske kvinnen et vitnesbyrd fra Ånden, og ønsket å vitne om at Jesus var Kristus, den lovede Messias. Hun forlot sin vannkrukke

(symbol på hennes jordiske eiendeler), dro til byen og erklærte: “Kom og se en mann som har sagt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?” (Johannes 4:29). Ved å bli et redskap i Guds hender bidro den samaritanske kvinnens tro og misjonæriver til å bløtgjøre andres hjerter så de ville ta imot Jesus Kristus.

Ved å fortelle om dette viser Johannes at Frelseren er oppmerksom på kvinner og kjenner detaljene i deres liv. Dessuten respekterer han alle kvinner uavhengig av deres bakgrunn. Denne beretningen viser kvinner som ikke føler at de har et forhold til Kristus eller føler seg som et utskudd i sitt eget samfunn, at Jesus Kristus kjenner hver enkelt kvinnes utfordringer og kan akseptere og styrke henne. Johannes-evangeliet legger vekt på dette poenget ved å undervise om Kristi medlidenhet med kvinnen som ble grepet i hor.

Jesus Kristus viste medfølelse med kvinnen som var grepet i hor

Johannes 8 sammenligner fariseernes hensynsløse behandling av kvinnen med den milde respekt og medlidenhet som Jesus Kristus viste henne. Kanskje i et forsøk på å la fariseerne forstå det og trekke tilbake sin harde medfart av kvinnen, “bøyde [Frelseren] seg ned og skrev med fingeren på jorden (Johannes 8:6). Handlingen “å skrive på jorden var en symbolsk handling som var godt kjent i oldtiden, som tilkjennega uvilje mot å håndtere den aktuelle saken.”⁹

Ikke desto mindre fortsatte de skriftlærde og fariseerne å plage Jesus Kristus og fornærme kvinnen. Av medlidenhet med kvinnen “rettet [Jesus] seg opp og sa til dem: Den av dere som er uten synd, han skal kaste den første stein på henne! Så bøyde han seg ned igjen, og skrev på jorden” (Johannes 8:7-8). Avslørt og selvførdømt dro anklagerne en etter en i skam, slik at horkvinnen alene sto overfor Jesus.

Til hennes ære ble kvinnen i Johannes 8 værende ved siden av Jesus Kristus istedenfor å flykte. Hun må ha følt seg oppbygget og styrket av den respekt Jesus viste henne.

Til hennes ære ble kvinnen i Johannes 8 værende ved siden av Jesus Kristus istedenfor å flykte. Hun må ha følt seg oppbygget og styrket av den respekt Jesus viste henne.

Maria Magdalena ble utvalgt som det første vitne, og deretter bemyndiget til å bære vitnesbyrd om den oppstandne Frelseren. Herren fortsetter å stole på kvinner i vår tid til å stå som vitner om ham.

Han spurte: "Kvinne, hvor er de? Har ingen fordømt deg? Hun sa: Ingen, herre! Og Jesus sa: Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer" (Johannes 8:10-11).¹⁰

Som sagt vitner Johannes-evangeliet om at Jesus Kristus behandlet kvinner med medfølelse og respekt, uavhengig av deres synder. Ettersom alle har syndet, kan vi få stort håp av denne kvinnens eksempel som utøvde tro på Jesus Kristus. Akkurat som Frelseren viste medfølelse med denne kvinnen under vanskelige og elendige omstendigheter, trøstet han Maria Magdalena da han fant henne i tårer ved graven i hagen.

Maria Magdalena ble utvalgt som vitne om den oppstandne Kristus

Johannes er den eneste evangelieforfatteren som identifiserer den første som så den oppstandne Herre, noe som viser at tapre og gode kvinner kan motta store åndelige tilkjenninger. Johannes skriver: "På den første dag i uken kom Maria Magdalena tidlig til graven, mens det ennå var mørkt. Da hun så da at steinen var tatt bort fra graven", løp Maria for å hente hjelp og varsle apostlene om at Jesu legeme var borte. Hun fant Peter og Johannes, som løp til graven og fant begravelsestøyet. Så gikk de to apostlene, og Maria var igjen alene ved graven i hagen.

Maria gråt i hagen ved graven. Tanken på ikke å vite hva som hadde skjedd med Herrens legeme, kan ha overveldet henne. Selv om Frelseren viste seg og talte til henne, gjenkjente hun ham ikke til å begynne med. Men "Jesus sier til henne: Maria!" (Johannes 20:16). Noe fikk henne til å skjønne at det var hennes Frelser. "Gjenkjennelsen kom umiddelbart. Hennes elv av tårer ble til et hav av glede. Det er Han. Han er oppstått. Han lever."¹¹ Etter å ha sett den oppstandne Herre, ble Maria bedt om å bære vitnesbyrd for apostlene om at han var i live.

Selv om disiplene først var skeptiske (se Lukas 24:11), må Marias vitnesbyrd ha gjort et visst inntrykk. Senere var disiplene samlet for å snakke om dagens hendelser. De grunnet sikkert på Marias vitnesbyrd, da Jesus "stod

midt iblant dem og sa til dem: Fred være med dere" (Johannes 20:19).

Denne opplevelsen understreker Jesu Kristi store respekt for kvinner, for Maria Magdalena ble utvalgt som det første vitne, og deretter bemyndiget til å bære vitnesbyrd om den oppstandne Frelseren. Herren fortsetter å stole på kvinner i vår tid til å stå som vitner om ham. Eldste M. Russell Ballard har sagt: "Vår evangelieutdeling ikke er uten heltinner. Utallige kvinner fra hvert kontinent og alle livssituasjoner har gjort dramatiske bidrag til Kristi sak... Mitt spørsmål er: 'Vil dere være en av disse kvinnene? Og vil dere menn som bærer prestedømmet, følge den samme oppfordring?'"¹²

Vi kan følge deres eksempel

Ved tro på Jesus Kristus kan vi følge eksemplet til disse kvinnene i Johannes skrifter. Vi kan stole på at Frelseren forstår presset i vårt liv, og kan hjelpe til med å bære våre byrder. Vi kan tro at Jesus Kristus vil løfte oss til tross for våre overtredelser. Vi kan dessuten vite at Kristus kan hjelpe oss i vår dypeste sorg, lidelse og kval. ■

Artikkelforfatterne bor i Utah, USA.

NOTER

1. James E. Talmage: *Jesus Kristus*, 3. utg. (1916), 350.
2. Se Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind (1965-73), 1:135.
3. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, 106.
4. Se Joseph Smiths oversettelse, Johannes 2:4 (i Johannes 2:4, fotnote a).
5. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, 105-106.
6. In J. R. Dummelow, red., *A Commentary on the Holy Bible* (1909), 778.
7. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, 127.
8. M. Russell Ballard, "Rettsferdige kvinner," *Liahona*, des. 2002, 34.
9. I Dummelow, red., *Commentary*, 788-89.
10. Joseph Smiths oversettelse tilføyer at fra da av priste kvinnen Gud og trodde på ham (se Joseph Smiths oversettelse, Johannes 8:11).
11. Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 bind (1979-81), 4:263.
12. M. Russell Ballard, *Liahona*, des. 2002, 38-39.

NÅR tvil OG spørsmål OPPSTÅR

Spørsmål er en viktig del av vår evige vekst, og å søke etter svar på Herrens måte kan bringe oss nærmere vår himmelske Fader.

Av Adam Kotter

Ikke stor grad på grunn av Internett er det ikke uvanlig for medlemmer av Kirken å støte på oppfatninger som utfordrer deres tro. Noen medlemmer finner spørsmålene som reises, urovekkende, og lurer på om det er akseptabelt å ha et spørsmål om sin tro.

Det er viktig å forstå at det er bra å ha spørsmål. Å stille spørsmål i tro er faktisk avgjørende for vår åndelige fremgang. Oppriktige spørsmål er imidlertid ikke det samme som tvil.

Spørsmål i motsetning til tvil

Hva er så forskjellen på et spørsmål og tvil? Spørsmål som stilles med et oppriktig ønske om å styrke vår forståelse og tro, er bra. Mange gamle og nyere åpenbaringer har kommet som følge av et oppriktig spørsmål.¹ Skriftenes formaning om å søke og be for å finne, er en av de mest gjentatte. Oppriktige spørsmål er de som stilles med "ærlig hensikt" (Moroni 10:4) for å forstå bedre og i større grad adlyde Herrens vilje.

En oppriktig spørsmålsstiller fortsetter å være lydighetsmann mens han eller hun søker svar. Til sammenligning har jeg sett at når folk tviler på sin tro, utsetter de ofte sin beslutning om å holde budene og paktene mens de venter på svar. Den tvilendes holdning er som regel å tilbakeholde

sin lydighet, eller begrense den, i påvente av at tvilen skal forsvinne.

Det er ingenting i Skriftene eller profetenes læresetninger som oppmuntrer til tvil. Faktisk er Skriftene fulle av læresetninger om det motsatte. For eksempel blir vi pålagt: "Tvil ikke, frykt ikke" (L&P 6:36). Og i Mormon 9:27 blir vi oppfordret: "Tvil ikke, men vær troende."

Et problem med tvil er om den tvilende har til hensikt å adlyde *først etter* at usikkerheten er løst til egen tilfredsstillelse. Dette er den innstilling Korihor viste da han sa: "Hvis du vil vise meg et tegn... da vil jeg bli overbevist om sannheten" (Alma 30:43).

Tvilens evne til å ødelegge tro, håp og til og med familie blir svekket i samme øyeblikk som man oppriktig sier: "Jeg vil gjøre det som Herren har befalt, enten mine spørsmål blir besvart snart eller aldri, fordi jeg har inngått pakt om å gjøre det." Forskjellen mellom et trofast "Jeg vil holde budene *fordi*..." og et tvilende "Jeg vil holde budene *hvis*..." har en virkningsfull og evig betydning.

Herrens mønster for å motta svar

Som nettverksingeniør må jeg følge strenge retningslinjer hvis jeg ønsker at datanettverkene mine skal kunne kommunisere med andre nettverk. Noen ganger kan disse

reglene virke omstendelige, men når alle nettverksingeniørene følger de samme normene, er vi i stand til å skape noe mer kraftfullt enn vi kunne om vi bare jobbet hver for oss.

På samme måte, hvis du søker svar på et åndelig spørsmål fra kilden til all kunnskap, må du følge hans regler for å få svar. Denne prosessen krever minst et ønske om å forstå sannheten og villighet til å følge Guds vilje (se Alma 32:27). Ellers kan du risikere at du overbeviser deg selv om svarene du ønsker, istedenfor å motta sanne svar fra Gud.

Det er helt vanlig å føle bekymring og uro i møte med en ukjent oppfatning, spesielt hvis den utfordrer en sterk overbevisning. Det viktige er at vi ikke lar denne uroen vende oss bort fra våre pakter under vår søken etter svar. Jeg har lært av egen erfaring at vi ikke kan vende ryggen til Gud og så forvente at han besvarer våre spørsmål på våre betingelser. Det krever tro å fortsette å holde Guds bud samtidig som vi prøver å finne ut av vår usikkerhet. Det kan være fristende å holde tilbake eller begrense vår lydighet i påvente av en overbevisende løsning på våre betenkeligheter, men dette er ikke Guds måte.

I praksis må vi først spørre oss selv: "Er jeg villig til å gjøre det som trengs for å få svar fra Herren, eller ønsker jeg ganske enkelt å gjøre ting på min måte?" Frelseren selv underviste dette mønsteret da han sa: "Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv" (Johannes 7:17).

Det første skrittet for å besvare spørsmål er å være "standhaftige og urokkelige i å holde Guds bud" (Alma 1:25). Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum spurte:

"Hvordan forblir du 'standhaftig og urokkelig' under en prøve på tro? Du fordyper deg i de tingene som bidro til å bygge kjernen i troen: du utøver tro på Kristus, du ber, du grunner på Skriftene, du omvender deg, du holder budene og du tjener andre.

Når du møter en prøve på tro – samme hva du gjør, så trekker du deg ikke bort fra Kirken! Å distansere deg fra Guds rike under en prøve på tro, er som å forlate en sikker stormkjeller akkurat idet tornadoen kommer til syne."²

Å distansere deg fra Guds rike under en prøve på tro, er som å forlate en sikker stormkjeller akkurat idet tornadoen kommer til syne.

Eldste Andersen sa også at "tro... er en avgjørelse."³ Herren vil ikke tvinge ditt intellekt eller din lydighet. Du må bevisst velge tro! Dette valget krenker ikke din intellektuelle ærlighet. Det er tegn på evig og guddommelig respekt for din handlefrihet.

Spørsmål øker forståelsen

Noen tror feilaktig at å ha oppriktige betenkeligheter med hensyn til Kirkens historie eller læresetninger er bevis på at man ikke lever opp til Kirkens normer. Å ha spørsmål betyr ikke at du er skyldig i en eller annen stor synd. Spørsmål er en del av livet, og er nødvendige for vår fremgang og økte forståelse. Det bekymringsfulle er ikke om vi utvikler spørsmål, men om vi holder budene mens vi går gjennom åpenbaringsprosessen som fører til svar.

Vær klar over at Satan kan forstørre vår tvil eller få oss til å rettferdiggjøre våre synder. Den hellige ånd vil tilskynde oss med ubehagelige følelser når vi synder, og vi kan enten omvende oss eller forkaste disse tilskyndelsene. Når tvil oppstår, kan det være nyttig å ærlig spørre deg selv: Er det noe jeg gjør eller ønsker som er i strid med evangeliet? Hvis du svarer ja, kan du be biskopen om hjelp. Det kan utgjøre hele forskjellen! Å la din tvil rettferdiggjøre dine synder er aldri en god erstatning for omvendelse.

Noen kommer også over uttalelser av kirkeledere som har vist seg for å være feil, ikke om læren, men om deres personlige meninger. For eksempel skrev president Joseph Fielding Smith (1876-1972) i den første utgaven av sin bok *Answers to Gospel Questions*: “Det er tvilsomt om menneskene noensinne vil tillates å lage en innretning eller et skip for å reise gjennom verdensrommet og besøke månen eller en fjerntliggende planet.”⁴

Senere, etter månelandingene i Apollo-programmet og president David O. McKays død, ble Joseph Fielding Smith Kirkens president. På en pressekonferanse spurte en journalist ham om denne uttalelsen. President Smith svarte: “Jeg tok feil, ikke sant?”⁵

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum sa: “Vi [kan] forbruke slik dyrebar følelsemessig og åndelig kapital ved å klamre oss til... en hendelse i Kirkens historie som viste hverken mer eller mindre enn at dødelige mennesker alltid vil kjempe for å måle seg med de udødelige håp som settes foran dem.”⁶

Å søke på en oppbyggende måte

En rekke bøker har blitt skrevet og utallige timer er brukt på å granske beretningen om gjenopprettelsen. Dette fører ofte til større forståelse, men det kan også vekke ubehagelige spørsmål, spesielt når vi ikke forstår motivene til dem som levde den gangen. Det er også lett å grave oss ned i å søke etter historiske fakta som kan misforstås eller

har gått tapt for oss nå, men det er alltid mulig å få virkelig relevant informasjon fra Den ene som forstår alt.

Dette er kanskje den viktigste nøkkelen av alle: *Hvis vi er urokkelige i å holde våre pakter og lever trofast mot det lys vi har, vil Herren velsigne oss og gi oss inspirasjon.* Jeg har følt disse uttrykkene for hans milde barmhjertighet. Det er svært personlige, direkte opplevelser mellom oss og vår himmelske Fader. Det er lys og kunnskap. Ingen grad av lesing eller studering av andres erfaringer kan måle seg med de førstehåndserfaringer som blir gitt oss ved vår Faders barmhjertighet og kjærlighet.

Spørsmål vil fortsette å dukke opp mens vi følger en kurs av daglig skriftstudium og annet studium av evangeliet. Når Herren ønsker å undervise oss, vil han ofte gjøre det ved å gi oss et spørsmål å grunne på. Svar kommer ved å være trofast mot våre pakter og tjene andre samtidig som vi studerer, fordi det er slik vi kan få personlige erfaringer som, over tid, gir svar på alle spørsmål. ■

Artikkelforfatteren bor i Georgia, USA.

Det finnes svar på mange spørsmål om evangeliet på lds.org/topics.

NOTER

1. Se for eksempel 1 Mosebok 25:21-23; 2 Mosebok 3:11-22; Mosiah 26; Alma 40; 3 Nephi 27; Lære og pakter 76; 77; 138.
2. Neil L. Andersen, “Deres prøvede tro,” *Liahona*, nov. 2012, 40.
3. Neil L. Andersen, “Du vet tilstrekkelig,” *Liahona*, nov. 2008, 14.
4. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions* (1958), 5 bind, 2:191.
5. Personlig beretning av David Farnsworth. Pressekonferansen fant sted 23. januar 1970, seks måneder etter månelandingen.
6. Jeffrey R. Holland, “Arbeiderne i vingården,” *Liahona*, mai 2012, 32.

SIKRE DOKTRINÆRE HOLDEPUNKTER

“Jeg kan leve med noen menneskelige ufullkommenheter, også blant Guds profeter – det er å forvente av mennesker på jorden. Jeg kan leve med noen påståtte vitenskapelige funn som er i strid med Mormons bok – de vil bli korrigert med tiden. Og jeg kan leve med noen tilsynelatende historiske avvik – de er uvesentlige i det store bildet av sannheten. Men jeg kan ikke leve uten de læremessige sannheter

og ordinanser som ble gjengitt av Joseph Smith. Jeg kan ikke leve uten Guds prestedømme til å velsigne min familie, og jeg kan ikke leve uten å vite at min hustru og mine barn er beseglet til meg for evigheten. Det er valget vi står overfor – noen få ubesvarte spørsmål på den ene siden, mot en rekke læremessige sannheter og Guds kraft på den andre.”

Tad R. Callister, Søndagsskolens generalpresident, “Hva er plantegningen for Kristi kirke?” (*Kirkens skoleverks andakt*, 12. jan. 2014); cesdevotionals.lds.org.

DU MÅ BE

12. januar 2010 viste vår himmelske Fader meg sin makt etter at en betongbygning på fire etasjer raste sammen rundt og over meg etter et voldsomt jordskjelv som rammet Haiti.

Mens jeg ropte om hjelp under vekten av ruinene, sa en rolig røst til meg: "Jimmy, hvorfor ikke be istedenfor å rope?"

Men jeg kunne ikke slutte å rope, for jeg var redd jeg ville dø innen få minutter. Røsten, som hørtes ut som en god venn som var motivert av et sterkt ønske om å hjelpe, talte til meg igjen: "Jimmy, du må be."

Smerten i beina var i ferd med å

bli uutholdelig, og jeg led av oksygenmangel i mørket som omga meg. Røsten kom nok en gang: "Jimmy, du må be."

I det øyeblikket sluttet jeg å stritte imot. Med vaklende stemme sa jeg: "Himmelske Fader, du kjenner min styrke, og du vet hvor lenge jeg kan tåle denne smerten. Jeg ber deg, vær så snill å fjerne denne smerten fra meg. I Jesu Kristi navn. Amen."

Umiddelbart etter at jeg hadde uttalt denne enkle bønnen, sovnet jeg. Jeg husker ikke hva som hendte etter dette, men da jeg våknet av en dyp søvn, var smertene borte. Kort tid senere fant redningsmennene meg

mens de søkte etter ofre blant ruinene av kontorbygningen min.

Senere fant jeg ut at av de fem ansatte i annen etasje i Port-au-Princebygningen, hvor jeg arbeidet, var jeg den eneste som kom ut av ruinene i live. På grunn av skadene mistet jeg et ben og tilbragte flere måneder på sykehuset. Men jeg vet at Den hellige ånd tilskyndet meg til å be og at vår himmelske Fader besvarte denne bønnen.

Jeg kan vitne om at vår himmelske Fader besvarer våre bønner på sin egen måte og ifølge sine egen ønsker – uansett hvor vi er, og hver gang vi ber. ■

Jimmy Saint Louis, Haiti

DET JEG LÆRTE, FORANDRET MITT HJERTE

Etter at vår 18 år gamle sønn Jaxon døde, reflekterte jeg dypt over mitt livs kvalitet og retning. Jeg hadde et barn for evigheten, og jeg hadde et intenst ønske om å leve på en slik måte at vi én dag igjen kunne nyte vårt familieforhold. Jeg ønsket også å forstå Skriftene bedre slik at de kunne veilede meg.

Jeg er ikke helt sikker på når min interesse for hjertet begynte, men den var drevet av håpet om å se vår sønn igjen. Når jeg leste Mormons bok, begynte jeg å legge merke til hvordan hjertet ble brukt symbolsk for hvilken tilstand en persons liv var i, eller et folks retning eller tilstand.

Hver gang hjertet ble nevnt, enten det var hardt eller mykt, tegnet jeg et lite rødt hjerte i marginen. Jeg begynte å se mønstre. Når folkets hjerte ble bløtgjort, hadde de styrke til å takle motgang, deres kjærlighet til andre ble større, og de ble snillere og mildere. Jeg lærte at omvendelse er det som forandrer hjertet når vi benytter oss av Frelseren og hans sonoffer.

Jeg hadde en strålende reise gjennom Mormons bok. Det jeg lærte, forandret mitt hjerte, og det har forandret mitt liv. Det jeg lærte, har også hjulpet meg i min yrkeskarriere, hvor jeg hjelper ektepar gjennom utfordringer. Jeg har etter hvert forstått at

jeg kan undervise i og minne ekteparene på prinsippene som gir tilfredshet i ekteskapet og sann intimitet. Men før de kommer til ekteskapet med et bløtgjort hjerte, er det lite sannsynlig at en forandring vil finne sted eller vare.

Helt siden jeg tegnet hjerter i marginen i Mormons bok, har jeg ofte lest disse skriftstedene om igjen, og har fortsatt å lære av disse versene. Jeg har til og med oppdaget nye hjerteskriftsteder som jeg overså ved første lesning, noe som minner meg på at det alltid vil være noe nytt å lære, forstå og anvende i Skriftene.

Ikke minst blir jeg påminnet om min himmelske Fader og min Frelasers kjærlighet. På grunn av denne kjærligheten vil jeg kunne være sammen med min familie for evig. Jeg vet dette av hele mitt hjerte, noe jeg er dypt takknemlig for. ■

Darcy Logan, Alaska, USA

Smerthen i beina var i ferd med å bli uutholdelig, og jeg led av oksygenmangel i mørket som omga meg.

Etter raskt å ha rengjort og pusset min ledsagers sko, satte jeg dem omhyggelig tilbake der de hadde stått.

MIN LEDSAGERS CELESTIALE SKO

For mange år siden, etter å ha forlatt opplæringscenteret for misjonærer i Provo, kom jeg til Florida med en følelse av å være forberedt og ivrig etter å komme i gang på misjonsmarken. Da jeg møtte min nye ledsager, hadde vi mange av de samme interessene, og det virket som det perfekte ledsagerpar.

Etter noen uker la jeg imidlertid merke til noen forskjeller. For eksempel var jeg klar for å kontakte mennesker hver dag, men min ledsager var ikke like begeistret for å banke på dører. Selv om han var seniorledsageren, valgte han faktisk å ikke gjøre så mye av det.

Jeg la også merke til at min ledsager syntes å snakke mye om seg selv. Familien hans var velstående, og han hadde opplevd mange ting

som jeg, som kom fra ringere kår, ikke hadde.

Dette begynte å utvikle noen ubehagelige følelser i meg som begynte å nærme seg uvilje. Å føle uvilje mot min ledsager påvirket meg åndelig, spesielt mens jeg forsøkte å undervise i evangeliet. Jeg måtte gjøre noe. Først vurderte jeg å snakke med ledsageren min og ganske enkelt luften all min frustrasjon. Men jeg valgte en annen tilnærming.

Hver morgen byttet min ledsager og jeg på å dusje og forberede oss til dagen. Mens han var i dusjen, bestemte jeg meg for å snike meg bort til fotenden av sengen hans og pusse skoene hans. Etter raskt å ha rengjort og pusset dem, satte jeg omhyggelig skoene tilbake der de hadde stått. Jeg gjorde dette hver morgen i ca to uker.

I løpet av denne tiden la merke til at min uvilje begynte å forsvinne. Mens jeg gjorde noe for ledsageren min, begynte mitt hjerte å forandre seg. Jeg sa ikke noe til ham om min lille tjenestegjering. En dag nevnte imidlertid ledsageren min at han måtte ha blitt velsignet med "celestiale sko", for de ble tilsynelatende aldri skitne.

Denne opplevelsen ga meg to viktige lærdommer. For det første lærte jeg at det egentlige problemet lå i meg selv – selv om katalysatoren for følelsene mine kom utenfra. Det var ingenting i veien med ledsageren min.

For det annet visste jeg at vi som regel hjelper dem vi er glad i. Men jeg var ikke klar over at det samme prinsippet fungerer i motsatt rekkefølge: Vi blir glad i dem vi hjelper. ■

Michael Reid, Arizona, USA

JEG GJENKJENTE PROFETENS RØST

En søndag kveld ca tre måneder etter at jeg hadde flyttet fra mitt hjemland Mexico til USA for å gå på skole, bladde jeg meg gjennom en rekke radiokanaler for prøve å finne god søndagsmusikk. Mens jeg lyttet til flere lokale kanaler, hørte jeg en kjent røst og stoppet opp.

Jeg hadde en mistanke om at røsten tilhørte president Gordon B. Hinckley (1910–2008), som var Kirkens president den gangen. Jeg innså at det var underlig at jeg skulle kunne gjenkjenne røsten hans. Jeg var vant til å lytte til generalkonferansen, Kirkens skoleverks temakvelder og andre sendinger fra Kirken gjennom en spansk tolk som snakket over talerens røst. Men på en eller annen måte visste jeg at røsten på radioen tilhørte president Hinckley.

Jeg kunne ennå ikke godt nok engelsk til å forstå hva han sa, men jeg lyttet til talen på radioen likevel. Røsten hans ga meg en følelse av fred. Da talen var over, sa

radioprogramlederen: “Vi har nettopp hørt president Gordon B. Hinckley.”

Jeg visste at Herren taler gjennom sine tjenere, og at enten budskapet kommer ved hans egen eller hans profeters røst, er det det samme (se L&p 1:38).

Jeg tenkte på hvor uvanlig det var at jeg hadde gjenkjent president Hinckleys røst. Etter å ha gjort det, innså jeg at jeg alltid ønsker å kunne gjenkjenne den røsten Herren bruker

til å kommunisere med sine barn – uansett kilde.

“Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg,” sa Frelseren (Johannes 10:27).

I en verden fylt med mange røster – mange “kanaler” – å bla gjennom, håper jeg at jeg alltid kan være riktig innstilt så jeg kan gjenkjenne min Hyrdes og hans tjeneres røst, og være villig til å følge deres råd. ■

Miriam Ruiz, Utah, USA

Mens jeg lyttet til flere lokale kanaler, hørte jeg en kjent røst og stoppet opp.

Hva vi har **lært** av våre **foreldre**

Unge voksne forteller hvordan de anvender lærdommene de har fått av sine foreldre.

FLITTIG ARBEID

Hjemme hos oss lærte jeg å arbeide hardt. Familien min brukte et system som vi kalte "flid-listen". I begynnelsen av måneden fikk vi en liste over forskjellige oppgaver, som å vaske opp, stelle hestene og så videre. Vi krysset av oppgavene etter hvert som vi fullførte dem, og på slutten av måneden fikk vi et pengebeløp for vårt flittige arbeid basert på hvor mange kryss vi hadde i oversikten. Dette har lært meg å arbeide flittig og være forsiktig med penger.

Peter Stegeby fra Västerbotten i Sverige

RETTSKAFNE FORELDRE

Som alenemor hadde mor mye å gjøre, men hun tok seg alltid tid til å hjelpe meg, trøste meg eller ganske enkelt lytte til meg. Å vite at hun alltid var der, var uvurderlig, og jeg ønsker å gi det samme til mine egne barn i fremtiden.

Da mor giftet seg på nytt, valgte hennes nye mann å bli far til min eldre bror og meg. Kort tid senere fikk vi en lillesøster i familien, men jeg har aldri følt den minste forskjell i den hengivne og kjærlige måten han har tatt vare på oss alle som sine egne på. Takket være innstillingen hans har min eldre bror og jeg fått vokse opp i en sterk og samlet familie med prestedømmet i hjemmet. Dagen vi ble besejlet som familie, var svært spesiell. Hans kjærlige eksempel har lært meg at en far ikke bare er noe man er – det er noe man blir.

Amanda Cornelius fra Stockholm

GUDDOMMELIG BESKYTTELSE

Da jeg var barn, arbeidet far langt borte, og kom alltid hjem når det var stummende mørkt. Jeg pleide å være våken til han kom hjem. Men én dag var han svært sen, og jeg fikk ikke tak i ham på telefonen. Jeg var veldig redd. Jeg husket at mor og far hadde lært meg å be alltid, og be om hjelp når jeg var redd, så jeg knelte ned og ba om at min far måtte komme trygt hjem. Til min overraskelse hørte jeg pappas sykkel utenfor idet jeg avsluttet bønnen. Jeg var så takknemlig til min himmelske Fader for at han våket over far.

Hver gang jeg er forvirret eller redd nå som jeg er ung voksen, er den første personen jeg tenker på, min himmelske Fader. Jeg vet at han alltid er med meg, og han hører mine bønner.

Rohini Krishnan fra Bangalore i India

BØNN

En kveld gikk jeg inn på mor og fars soverom for å spørre far om noe, men han knelte i bønn, så jeg gikk og kom tilbake igjen noen minutter senere og fant ham i samme stilling. Jeg bestemte meg for å gjøre meg klar til å legge meg, og trodde helt sikkert han ville være ferdig med å be når jeg var ferdig med leggerutinen min. Da jeg kom tilbake til mor og fars soverom 10 minutter senere, ba han fremdeles! Det eksemplet far viste meg, styrket mitt vitnesbyrd. Han utøste virkelig sitt hjerte i bønn til vår himmelske Fader.

Jen Hansen fra Idaho

TEMPELEKTESKAP

Jeg er takknemlig for at mor og far fortalte meg historien om sitt forhold. De ble gode venner i en alder av 14, og de vokste opp og lærte sammen. Med tiden utviklet vennskapet deres seg til ekte kjærlighet, og de ble viet i templet. Jeg har tenkt å følge mor og fars eksempel og gifte meg i templet, og jeg håper jeg vil oppleve samme slags lykke og sann kjærlighet som de har.

Pasăre Ana Maria fra Prahova i Romania

ET KRISTUS-SENTRERT HJEM

Jesus Kristus har alltid stått sentralt i forholdet mellom mor og far. De fokuserer på å skape et hjem hvor Ånden kan være, og gir høy prioritet til familiens skriftstudium, familiebønn og familiens hjemmeaften.

Mor ble kalt som besøkende lærerinne for en ung mor som strevde etter å ha gjennomgått skilsmisse. Jeg kom ofte hjem mens mor satt barnevakt for denne kvinnens to unge gutter. Fra tid til annen stakk vi innom denne kvinnens hjem når vi gjorde ærender, og mor pleide å henge en lapp på døren. Jeg er så takknemlig for mors eksempel på at nestekjærlighet "søker ikke sitt eget" (Moroni 7:45).

Mor og far lærer hele tiden og bruker sine nye ferdigheter og sin kunnskap til å bygge opp Guds rike. På grunn av deres eksempel har jeg gjort utdanning til en prioritet i livet. Mor og fars eksempel fikk meg til å gifte meg med en mann som også har Jesus Kristus i sentrum av sitt liv.

Rachel Nielsen fra Utah

STOL PÅ VÅR HIMMELSK FADER OG JESUS KRISTUS

Far kan reparere omtrent hva som helst. Som tenåring spurte jeg ham hvordan han klarte å reparere ting så bra. Han sa: "Før jeg begynner å arbeide, ber jeg vår himmelske Fader om hjelp. Så setter jeg i gang." Hans eksempel har lært meg å være ydmyk og søke inspirasjon fra himmelen.

Når mor har følt seg motløs, har hun søkt helbredelse og fred ved Frelserens føtter. Når jeg har hatt lignende stunder, har hun oppfordret meg til å benytte meg av forsoningens kraft. Som ung voksen fortsetter jeg å finne Frelserens fred og betryggende kjærlighet ved å følge hennes gode eksempel.

Isak Malm fra Jönköping

GUDDOMMELIGE EGENSKAPER

Da jeg var ung, plantet mor og far den rene kjærlighet fra min Fader i himmelen i meg. Jeg begynte å bli kjent med ham da mor sang "Jeg er Guds kjære barn" (*Salmer*, nr. 187) for meg, og med tiden har mor og fars eksempel blitt min største inspirasjon til å lære å kjenne og elske min himmelske Fader gjennom tjeneste og ved trofast å delta på Kirkens møter og aktiviteter.

Marlin Ortega Vásquez fra Managua i Nicaragua

Et nytt bestemmelsessted

Av Amancay Kotecka-Miño

Noen ganger føles livet som en sammenhengende flyreise. Mor er fra Ecuador, og far er fra Polen. Jeg ble født i Ecuador, men da jeg var 10 år gammel, flyttet vi til Spania. Vi bodde der bare i to år. Da jeg var 12, tok dette flyet av igjen, denne gangen med kurs for Polen. Jeg lengtet etter stabilitet, venner og familie i nærheten, og å bli ferdig med å ta farvel.

De første møtene med eldstene

Det banket på døren vår. Jeg åpnet, og der sto to unge menn. Taktløst lukket jeg døren før de fikk sagt noe.

“Åpne døren igjen og si unnskyld,” ropte far fra innerst i huset. “Vi har ikke lært deg å behandle andre på denne måten!”

Jeg følte meg litt dum, men åpnet døren. Jeg fikk frem et “unnskyld”.

“Jeg ønsker å vite mer om dere og deres tro. Kom inn,” inviterte far. De unge mennene presenterte seg som misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Motvillig lyttet jeg til budskapet deres – som

13-åring hadde jeg ikke noe annet valg enn å delta.

I fire måneder besøkte disse misjonærene mitt hjem og underviste i Jesu Kristi gjenopprettede kirkes læresetninger. “Vi respekterer og beundrer deres mot, men vi vil aldri bytte religion,” sa til slutt far til dem, og vi så aldri disse eldstene igjen.

Et ønske om å finne sannheten

To år gikk, og omskiftelige familieomstendigheter tvang meg ned i dyp sorg. Far hadde reist fra Polen for å lete etter arbeid, så familien var splittet. Jeg var desperat, og søkte etter Gud. Mine bønner ble mer oppriktige, og jeg tryglet vår himmelske Fader om å hjelpe meg å finne hans nærhet.

En dag sa mor til meg: “En eller annen som het Garling har spurt etter deg. Jeg ba ham komme tilbake neste uke.” Hun visste at det var en misjonær og var ikke interessert i budskapet, så hun følte ikke noe behov for å reagere raskt.

Den fredagskvelden hørte jeg igjen at det banket på døren. Denne

Det følte som om hele livet mitt besto av uendelige flyreiser. Jeg lengtet etter fred og stabilitet, men fant det aldri før jeg virkelig vendte meg til Herren.

gangen ga jeg utsendingene et oppriktig velkommen og et smil. “Dere er velkommen i mitt hjem, men dere må vite at jeg aldri vil bli mormon,” fortalte jeg dem.

Disse eldstene underviste meg likevel – hver fredag ettermiddag i seks måneder. Mengder av min mors småkaker og tusenvis av spørsmål senere, begynte jeg å få svar på alle mine dypeste spørsmål. Det virket som om hver gang misjonærene kom, falt en ny del av livets puslespill på plass. Fascinert gjorde jeg til slutt det eldstene hadde bedt meg gjøre – nemlig å be og spørre vår himmelske Fader om deres ord og Mormons bok var sanne. De forsikret meg om at Gud besvarer bønner.

Bekreftelse og nøling

Mens jeg ba og studerte Skriftene enda dypere, begynte disse læresetningene å bli velgjørende for min sjel. I flere måneder nølte jeg fordi jeg følte at jeg trengte håndfast bevis, at jeg måtte vite alt om evangeliet før jeg sluttet meg til Kirken. Til slutt talte

og ble redd for at mitt valg om å bli døpt ikke ville bli godtatt av den jeg var glad i.

Litt etter litt gjorde feiltrinn og dårlige beslutninger meg døv for Åndens hvisken. Skriftene havnet i den dypeste delen av kisten min, og jeg sluttet å be.

Frelserens ord i Johannes 20:29 til min sjel: “Salige er de som ikke ser, og likevel tror.” Jeg bestemte meg for å bli døpt.

Mor og far ville at jeg skulle vente med å bli døpt til jeg ble voksen, men ventetiden bidro til min utvikling og kunnskap om evangeliet. Men da dåpsdatoen nærmet seg, mistet jeg dessverre tilliten til svaret mitt. Jeg ble opptatt av det som hører verden til,

Omvendelsens velsignelse

Livet mitt gikk ikke slik jeg hadde forventet – det var altfor mange tårer og skuffelser. Det var vanskelig å forstå hvorfor min familie måtte gjennomgå så mange prøvelser. Rett før mitt siste år på videregående skole måtte mor og far forlate Polen. Utsiktene til flytting ga meg igjen kvaler. Til slutt knelte jeg igjen i bønn og mente virkelig det jeg sa:

“Himmelske Fader, din vilje skje, ikke min.”

Denne bønnen markerte starten på veien tilbake til Kirken, som jeg visste ville kreve omvendelse. Den søndagen deltok jeg på nadverdsmøtet for første gang på nesten et år. Dagen etter bestemte jeg meg igjen for å bli døpt.

Herren hjalp meg gjennom min vanskelige prosess med å vende tilbake til det jeg en gang hadde visst var sant. Jeg betrakter nå disse vanskelige omstendighetene som noen av de største velsignelsene fra Gud. Han hadde ikke glemt meg. Han lyttet til mine bønner og ventet på at jeg skulle gjenkjenne svaret hans. Han hjalp meg gjennom alle lidelsene jeg utholdt, og styrket og beskyttet meg. Gjennom denne prosessen fikk jeg større klarhet med hensyn til betydningen av Kristi guddommelige misjon og hans forsoning.

Jeg ble døpt i april 2011. Flyet mitt har tatt av igjen siden – jeg bor nå i Frankrike, noe som innebærer enda flere endringer. Jeg er imidlertid nå takknemlig til ham for mitt liv og omstendighetene som han lot meg oppleve. På grunn av mitt vitnesbyrd om Jesu Kristi forsoning forstår jeg nå at jeg ikke er alene, uansett hvilke bestemmelsessteder livet måtte by på. Jeg vet ikke om flyet mitt vil ta av igjen. Det eneste jeg vet er at mitt nye bestemmelsessted er den rette vei som fører til evig liv hos vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus. ■
Artikkelforfatteren bor i Frankrike.

STYRKE UTOVER DIN EGEN

*Kraften av Jesu Kristi forsoning styrker oss til å gjøre
godt og være gode, og til å tjene utover vårt eget
personlige ønske og våre naturlige evner.*

Av eldste
David A. Bednar
i De tolv apostlers
quorum

Jeg mistenker at Kirkens medlemmer er langt mer fortrolige med forsoningens forløsende og rensende kraft enn med den styrkende og støttende kraft. Det er én ting å vite at Jesus Kristus kom til jorden for å dø for oss – dette er fundamentalt og grunnleggende for Kristi lære. Men vi må også forstå at Herren ønsker, gjennom sin forsoning og ved Den hellige ånds kraft, å *bo* i oss – ikke bare for å rettlede oss, men også for å gi oss kraft.

De fleste av oss vet at når vi gjør noe galt, trenger vi hjelp til å overvinne syndens virkninger på oss. Frelseren har betalt prisen og gjort det mulig for oss å bli rene gjennom hans forløsende kraft. De fleste av oss forstår klart at forsoningen er for syndere. Men jeg er ikke sikker på at vi vet og forstår at forsoningen også er for hellige – for gode menn og kvinner som er lydige, verdige og samvittighetsfulle, og som gjør sitt beste for å bli bedre og tjene mer trofast. Vi tror kanskje feilaktig at vi må gjøre reisen fra godt til bedre og bli en hellig helt på egen hånd, gjennom ren viljestyrke og disiplin og med våre tydelige begrensede evner.

Frelserens evangelium dreier seg ikke ganske enkelt om å unngå det dårlige i livet. Det dreier seg også virkelig om å gjøre godt og bli god. Forsoningen gir oss hjelp til å overvinne og unngå det dårlige og gjør godt og bli god. Frelserens hjelp er tilgjengelig på hele reisen gjennom jordelivet – fra dårlig til godt til bedre og til å forandre selve vår natur.

Jeg sier ikke at forsoningens forløsende og styrkende krefter er separate og adskilte. Disse to dimensjonene av forsoningen er snarere forbundet og utfyller hverandre. Begge må være i virksomhet gjennom alle faser av livets reise. Og det er evig viktig for oss alle å innse at *begge* disse vesentlige elementene i jordelivets reise – både å avlegge det naturlige menneske og bli en hellig, både å overvinne det dårlige og bli god – oppnås ved forsoningens kraft. Personlig viljestyrke, besluttsomhet og motivasjon, effektiv planlegging og målsetting er nødvendig, men viser seg å være utilstrekkelig til at vi seiersstolte kan fullføre denne reisen på jorden. Vi må i sannhet stole på “Den Hellige Messias’ fortjeneste, barmhjertighet og nåde” (2 Nephi 2:8).

Nåde og forsoningens styrkende kraft

I Bible Dictionary lærer vi at ordet *nåde* ofte brukes i Skriftene i betydningen styrke og kraft:

Nåde er et ord som forekommer ofte i Det nye testamente, spesielt i brevene Paulus skrev. Den viktigste betydning av ordet er *guddommelig hjelp eller styrke*, gitt gjennom Jesu Kristi store barmhjertighet og kjærlighet.

Det er ved Herren Jesu Kristi nåde, mulig gjort ved hans sonoffer, at menneskene skal reises opp til udødelighet, og hver enkelt skal motta

sin kropp fra graven og leve evig. *Det er på samme måte ved Herrens nåde at den enkelte gjennom tro på Jesu Kristi forsoning og omvendelse fra sine synder, mottar styrke og hjelp til å gjøre gode gjerninger som de ikke ville kunne ha gjort på egen hånd. Denne nåden er en kraft* som lar menn og kvinner gjøre krav på evig liv og opphøyelse når de selv har gjort sitt aller beste” (Bible Dictionary, “Grace”; uthevelse tilføyd).

Nåde er den guddommelige assistanse eller himmelske hjelp vi alle desperat trenger for å kvalifisere oss til det celestiale rike. Forsoningens store

kraft styrker oss derfor til å gjøre godt og være gode, og til å tjene utover vårt eget personlige ønske og våre naturlige evner.

I mitt personlige skriftstudium setter jeg ofte inn uttrykket “styrkende kraft” hver gang jeg støter på ordet *nåde*. Overvei for eksempel dette verset som vi alle kjenner: “Vi vet at det er ved nåde vi blir frelst etter at vi har gjort alt vi kan” (2 Nephi 25:23). Jeg tror vi kan lære mye om dette viktige aspekt av forsoningen hvis vi setter inn “støttende og styrkende kraft” hver gang vi finner ordet *nåde* i Skriftene.

Nephis eksempel

Jordelivets reise skal gå fra dårlig til godt til bedre og føre til at selve vår natur forandres. I Mormons bok finnes mangfoldige eksempler på disipler og profeter som kjente til, forsto og ble forvandlet ved forsoningens styrkende kraft når det gjaldt å foreta denne reisen. Når vi forstår denne hellige kraften bedre, vil vårt evangelieperspektiv øke i stor grad og bli beriket. Et slikt perspektiv vil forandre oss på bemerkelsesverdige måter.

Nephi er et eksempel på en som kjente, forsto og stolte på Frelserens styrkende kraft. Husk at Lehis sønner hadde dratt tilbake til Jerusalem for å få med seg Ishmael og hans hus. Laman og andre i gruppen som reiste med Nephi fra Jerusalem tilbake ut i villmarken, gjorde opprør, og Nephi formante sine brødre til å ha tro på Herren. Det var på dette tidspunkt under reisen Nephis brødre bandt

ham med tau og planla at han skulle dø. Legg merke til Nephis bønn: “Herre, vil du, på grunn av den tro jeg har på deg, fri meg ut av mine brødres hender, ja, vil du *gi meg styrke til å sprengte disse bånd* som jeg er bundet med” (1 Nephi 7:17; uthevelse tilføyd).

Vet dere hva jeg trolig ville ha bedt om hvis jeg var blitt bundet av mine brødre? “Vær så snill å få meg ut av denne knipen NÅ!” Jeg synes det er spesielt interessant at Nephi ikke ba om at hans situasjon skulle forandres. I stedet ba han om styrke til å forandre situasjonen. Jeg tror at han ba på denne måten nettopp fordi han kjente, forsto og hadde erfart forsoningens styrkende kraft.

Jeg tror ikke at båndene som Nephi var bundet med, på magisk vis bare falt av hendene og håndledene hans. Jeg tror heller at han ble velsignet med både utholdenhet og

personlig styrke utover sin naturlige kapasitet, og at han så “i Herrens styrke” (Mosiah 9:17) bearbeidet og snodde og slet i snorene, til han til slutt virkelig fikk styrke til å bryte båndene.

Betydningen av denne episoden for hver av oss er liketil. Når du og jeg forstår og anvender forsoningens styrkende kraft i vårt liv, vil vi be om og søke styrke til å forandre våre omstendigheter istedenfor å be om at våre omstendigheter skal forandres. Vi vil bli handlekraftige personer som gjør noe, istedenfor slike som bare lar seg påvirke av andre (se 2 Nephi 2:14).

Frelseren vet og forstår

I Alma, kapittel 7 lærer vi hvordan Frelseren er i stand til å gi oss styrkende kraft:

“Og han skal gå ut, ha *smarter og lidelser og fristelser* av alle slag, og dette for at det ord kunne bli oppfylt som sier at han vil påta seg sitt folks *smarter og sykdommer*.

Og han vil påta seg døden, så han kan løse dødens bånd som binder hans folk. Og han vil påta seg deres *skrøpeligheter*, så hans indre kan fylles med barmhjertighet i kjødet, så han i kjødet kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter (Alma 7:11-12 uthevelse tilføyd). Frelseren har ikke bare lidd for våre synder, men også for den utilstrekkelighet, urimelighet,

smerte, pine og følelsesmessige nød som så ofte hjemsøker oss.

Det finnes ikke noen fysisk smerte, ingen sjelekval, ingen åndens lidelse, ingen skrøpeligheit eller svakhet som

du eller jeg noensinne opplever i løpet av vår jordiske reise, som Frelseren ikke først har opplevd. Du og jeg kan i et svakt øyeblikk komme til å rope: "Ingen forstår. Ingen vet hvordan

det er." Kanskje intet menneske vet det. Men Guds Sønn vet og forstår det, for han følte og bar våre byrder lenge før vi selv gjorde det. Fordi han betalte den største pris og bar denne byrden, har han fullkommen empati og kan rekke ut sin barmhjertighets arm i så mange faser av vårt liv. Han kan strekke seg ut, røre ved oss, komme oss til hjelp – så å si løpe til oss – og styrke oss, så vi kan bli mer enn vi noensinne kunne blitt, og hjelpe oss å gjøre det vi aldri kunne gjort ved bare å stole på vår egen kraft.

"Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett" (Matteus 11:28-30).

Jeg bærer vitnesbyrd om og uttrykker min verdsettelse av vår Herre Jesu Kristi uendelige og evige offer. Jeg vet at Frelseren lever. Jeg har erfart både hans forløsende kraft og hans styrkende kraft, og jeg vitner om at disse krefter er virkelige og tilgjengelige for oss alle. Ja, "i Herrens styrke" kan vi utrette og overvinne alle ting når vi strever og går fremover på jordelivets reise. ■

Fra "Forsoningen og reisen gjennom jordelivet," Liahona, april 2012, 12-19.

Av Randall L. Ridd
Annenrådgiver
i Unge menns
generalpresidentskap

Du kan ikke vite HVEM SOM ER BEREDT

Man vet aldri hvem som er rede til å motta evangeliet.

Jeg vil alltid huske middagen under mitt 40. klassetreff med klassen fra videregående. Jeg gledet meg til å se igjen gamle venner som jeg ikke hadde sett på mange år, og finne ut hva som hadde hendt i livet deres siden videregående skole.

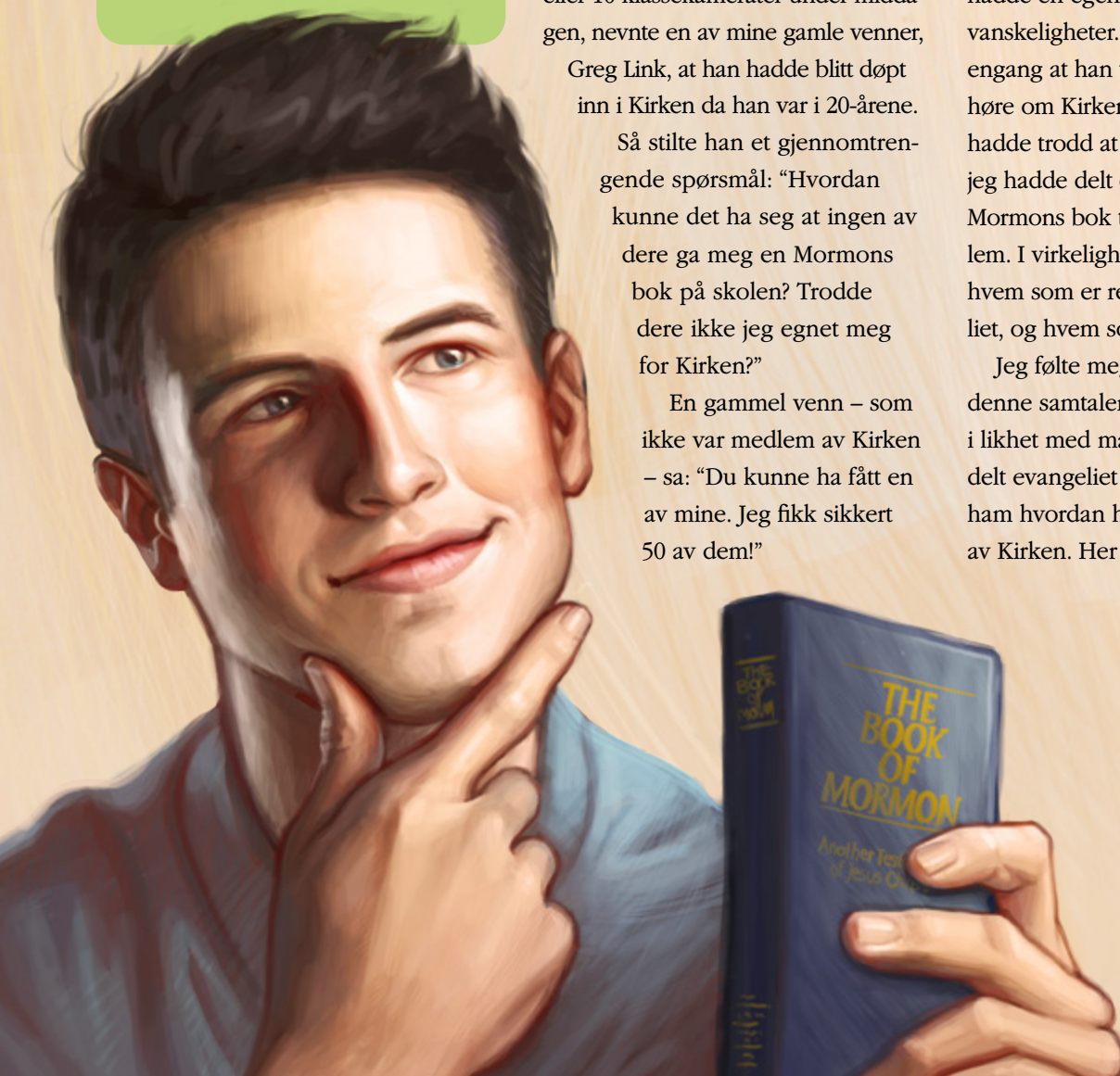
Mens vi pratet ved et bord med 8 eller 10 klassekamerater under middagen, nevnte en av mine gamle venner, Greg Link, at han hadde blitt døpt inn i Kirken da han var i 20-årene.

Så stilte han et gjennomtrengende spørsmål: "Hvordan kunne det ha seg at ingen av dere ga meg en Mormons bok på skolen? Trodde dere ikke jeg egnet meg for Kirken?"

En gammel venn – som ikke var medlem av Kirken – sa: "Du kunne ha fått en av mine. Jeg fikk sikkert 50 av dem!"

Jeg ble målløs. Om du hadde fortalt meg da vi gikk på videregående at Greg ville bli døpt og bli en fremgangsrik motivasjonstaler, ville jeg ikke ha trodd det. Jeg likte virkelig Greg. Han var en lojal venn man kunne regne med når man trengte ham. Men jeg visste at han likte å feste, og han hadde en egen evne til å komme i vanskeligheter. Tanken slo meg aldri engang at han ville være interessert i å høre om Kirken. Det pussige var at jeg hadde trodd at den andre vennen, som jeg hadde delt evangeliet med og gitt Mormons bok til, en dag ville bli medlem. I virkeligheten kan man aldri vite hvem som er rede til å ta imot evangeliet, og hvem som ikke er det.

Jeg følte meg litt forlegen etter denne samtalen med Greg fordi jeg, i likhet med mange andre, ikke hadde delt evangeliet med ham. Jeg spurte ham hvordan han til slutt ble medlem av Kirken. Her er historien hans:

Familien flyttet til Salt Lake City da jeg var ca 11 år gammel, men jeg ble ikke medlem av Kirken før jeg var 24. Når jeg tenker tilbake, kan jeg forstå hvorfor ingen delte evangeliet med meg. På overflaten var jeg ingen gylden kontakt. Jeg var egentlig litt av en bråkmaker. Jeg havnet i slagsmål, og kom regelmessig i vanskeligheter på skolen.

Jeg hadde mange venner i Kirken, men bare én som noen-sinne snakket om Kirken. Og det var fordi jeg ertet ham fordi han leste Mormons bok når han satt barnevakt.

Men jeg var nysgjerrig på ting. Mor tok meg med til et lokalt kristent kirkesamfunn. Jeg spurte dem en gang hvorfor ikke Jesus hadde kommet til Amerika. De lo litt av meg fordi jeg stilte et slikt spørsmål, så det var alt jeg spurte om.

Mange år senere bestemte jeg meg å besøke besøksenteret på

Temple Square i Salt Lake City. Det var det et diorama om Kristus i Amerika. Plutselig husket jeg mine spørsmål om dette emnet fra mine yngre år. Da følte jeg Ånden, og jeg visste at jeg var klar til å lytte.

Det eksempel mine venner på videregående satte, gjorde varig inntrykk. De jeg respekterte mest, var medlemmer av Kirken.

Både Randy Ridd og hans hustru gikk på skolen min. De var alltid gode eksempler, svært gode mennesker. Det påvirket meg sterkt senere. Jeg tenkte: "Hvis Randy trodde på dette, må det være viktig."

Jeg vet ikke hva som kunne ha skjedd hvis de hadde fortalt mer om evangeliet den gangen. Kanskje ville jeg ikke vært rede. Men når jeg tenker tilbake, skulle jeg ønske at de hadde gjort det. Jeg vet at det ville ha hatt en innvirkning på meg.

HERREN FORBEREDER SINE BARN

“Herren elsker alle sine barn. Han ønsker at alle skal ha fylden av hans sannhet og hans rike velsignelser. Han vet når de er rede, og han ønsker at vi skal høre og gi akt på hans påbud om å dele hans evangelium med andre. Når vi gjør det, vil de som er beredt, ta imot budskapet fra ham som sa: ‘Mine får hører min røst... og de følger meg’ (Johannes 10:27).”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Del evangeliet med andre,” *Liahona*, jan. 2002, 9.

Jeg er så takknemlig for at mitt eksempel hadde en positiv innflytelse på Greg. Men jeg ville ha følt det enda bedre om jeg hadde gjort noe med det den gangen. Hvis jeg hadde delt evangeliet eller Mormons bok med ham, eller bare invitert Greg til en aktivitet, kunne det ha forandret livet hans. Han ville kanskje ha blitt medlem av Kirken mye tidligere. Kanskje ville han til og med ha reist på misjon.

Jeg har lært at det å være et godt eksempel

virkelig er viktig, men det er også ansvaret for å dele evangeliet med andre. Herren har befalt oss å gjøre det: “Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen” (Markus 16:15).

Så vær ikke redd for å dele det med andre. Vær heller ikke for snar til å avgjøre hvem som er beredt, og hvem som ikke er det. Du vil kunne bli overrasket over hvem sitt hjerte som er bløtgjort, selv om denne interessen ligger skjult langt nede der du kan ikke se den. ■

HA MOT TIL Å DELE EVANGELIET MED ANDRE

Det krever mot å dele evangeliet med en fremmed. Bare spør en ny heltidsmisjonær. Iblant krever det enda mer mot å spørre dine venner om de ønsker å vite mer om Kirken, Mormons bok eller vår tro.

Du tenker: Hva om de ikke er interessert? Hva om de blir fornærmet? Hva om de gjør narr av meg? Hva om de sier de hater meg og aldri vil se meg igjen?

Ta det helt med ro. Det er svært lite sannsynlig at det vil skje. Vennene dine vil sannsynligvis bare si: "Nei takk." Men ikke bli overrasket om noen svarer: "Ja visst, fortell meg mer" – spesielt hvis du etterlever evangeliet.

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt: "Vi er medlemmer av Jesu Kristi gjenopprettede kirke, som er bemyndiget og sendt ut av Herren selv for å finne, nære og bringe trygt inn i hans kirke, alle de som søker etter sannheten."

Med dette perspektivet er det å dele evangeliet med andre "enkelt og tydelig". Eldste Ballard erkjente imidlertid: "Misjonærarbeid kan være utfordrende og noen ganger skremmende."

Hvordan kan vi overvinne denne frykten? Eldste Ballard foreslår tre måter nedenfor:

FOR DET FØRSTE: *Be*

på egen hånd og sammen med din familie om at Herren vil hjelpe deg å finne måter å dele evangeliet med andre på. (I ytterspalten kan du lese hva en ung kvinne i Brasil gjorde.) Be også Herren lede deg til dem som er rede.

FOR DET ANNET: *Vær*

et eksempel. I en verden med synkende normer, vil vennene dine legge merke til ditt lys. Din personlige verdighet vil gi deg mot og åndelig kraft.

FOR DET TREDJE:

Utøv tro og tillit til Herren, og vis alltid kjærlighet til andre.

“Noen medlemmer sier: ‘Jeg er redd for å fortelle om evangeliet fordi jeg kan fornærme noen,’ sa eldste Ballard. “Erfaring viser at folk ikke blir fornærmet når forkynnelsen er motivert av oppriktig kjærlighet og omtanke. Hvordan kan noen bli fornærmet når vi sier noe slikt som: ‘Jeg elsker hvordan Kirken hjelper meg’, og så legger til det Ånden måtte diktere”?¹

Plikten til å dele evangeliet med andre påhviler alle medlemmer av Kirken – inkludert deg. Så vær modig, og la Herren velsigne din innsats. ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, “Medlem-misjonærarbeidets viktige rolle,” *Liahona*, mai 2003, 38, 39-40.

DE TROENDES MOT

“Med motet av våre overbevisninger kan vi erklære som apostelen Paulus: ‘Jeg skammer meg ikke ved evangeliet’ (Romerne 1:16). Og måtte vi så, med det samme mot, følge Paulus råd: ‘Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet’” (1 Timoteus 4:12).

President Thomas S. Monson, “Vær frimodig og sterk,” *Liahona*, mai 2014, 69.

DET MEST DYREBARE JEG HAR

Av Mariana Santos

På vår ungdomskonferanse på flerstavsplan fikk alle en Mormons bok og ble oppfordret til å gi den til noen. Jeg ønsket å gi min til min favoritt-popstjerne.

Da jeg fant ut at han skulle ha konsert i byen min, tenkte jeg at dette ville være en perfekt anledning. Hver av konsertene hans har et lotteri som velger ut 15 beundrere som får lov til å komme bak scenen og møte ham. Det er nesten umulig å bli valgt, men jeg prøvde likevel.

Noen uker før konserten skrev jeg mitt vitnesbyrd i Mormons bok og ba. Jeg forklarte for min himmelske Fader at oddsene var mot meg, og at jeg trengte hans hjelp.

Så snart jeg hadde sagt “amen”, ringte mobiltelefonen. Det var fra sangerens kontor. Jeg hadde blitt utvalgt!

Da jeg kom bak scenen før konserten, ga jeg sangeren boken. Han åpnet den og leste mitt vitnesbyrd: “Jeg har brukt mye tid på å finne på en verdifull og nyttig gave til deg. Jeg innså at jeg måtte gi deg noe som var verdifullt på grunn av innholdet, ikke på grunn av prisen. Dette er Mormons bok. Det er det mest dyrebare jeg har. Det vil den være for deg også hvis du leser den.”

Han ga meg en klem og sa at han ville lese den. Jeg greide ikke å holde tårene tilbake!

Det er en sjelden opplevelse å gi en Mormons bok til en kjendis. Men å dele boken med andre burde være en alminnelig opplevelse. Jeg kunne ha gitt den til en venn på skolen, en nabo eller en annen.

Det er vår plikt å gi bort Mormons bok, bære vårt vitnesbyrd, snakke om Kirken og være et eksempel. Vi skulle aldri skamme oss over å dele Jesu Kristi evangelium med andre.

Artikkelforfatteren bor i Brasil.

HUSK

at det er opp til dem

Alle har handlefrihet, også de du innbyr til å lære om Kirken.

INNBY OFTE, OG INNBY ALLE.

Siden det er umulig å vite på forhånd hvem som vil eller ikke vil være interessert i evangeliet, skulle du innby regelmessig, og innby så mange som mulig, idet du er spesielt oppmerksom på Åndens tilskyndelser. Vi lykkes som misjonærer når vi innbyr folk til å lære og til å akseptere sannheten.

Når du innbyr andre til å lære om evangeliet, er det viktig å være klar over at de har handlefrihet til å velge om de vil ta imot din innbydelse eller ikke. Din fremgang måles ikke ut fra deres svar, men ut fra ditt engasjement for å dele med andre.

Så hvis fremgang ikke måles ut fra hvem som sa ja, eller hvem som ble døpt, hva er det *da* du burde fokusere på når du setter deg mål for misjonærarbeidet? Du ser etter hva *du* kan gjøre, istedenfor hva andre svarer. Husk at du også har handlefrihet. Du kan velge å:

VÆR ALLTID VENNLIG.

Hvis noen avslår en innbydelse til å lære mer, kan du fortsette å være høflig og vennlig. Hold på vennskap så lenge normene er høye. Vis Kristus-lignende kjærlighet til alle du kan, selv om de ikke forstår alt du tror og gjør.

VÆR TROFAST.

Frelseren sa det best: "La deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen" (Matteus 5:16). Elsk evangeliet og etterlev evangeliet, og før eller siden *vil* du finne noen som ønsker å vite hvorfor, og som er beredt til å ta imot evangeliet.

TRO TIL Å DELE

“Vi respekterer alles frie vilje og valg av tidspunkt. Herren sa: ‘La enhver velge selv’ (L&p 37:4). En persons manglende interesse trenger ikke å svekke våre bånd av vennskap og kjærlighet. Uavhengig av om invitasjonen mottas når dere inviterer andre til å komme og se, vil dere føle Herrens anerkjennelse, og med denne anerkjennelsen større tro til å dele deres tro med andre om og om igjen.”

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, “Det er et mirakel,” *Liahona*, mai 2013, 79.

Hvordan være en god misjonær

Ønsker du flere tips om hvordan du kan bli en bedre misjonær? Ta en titt på 10 gode forslag på side 10 i *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004).

VÆR TÅLMODIG OG UTHOLDENDE.

Som vist i historien til høyre, skal det noen ganger mange innbydelser til før tiden er riktig. Fortsett å åpne døren, fortsett å være vennlig, og ikke mist motet. Herren er oppmerksom på dine anstrengelser, og han vil velsigne deg. (Se L&p 98:2.) ■

JEG SPURTE OM OG OM IGJEN

Av Meiry Susana da Silva Rosa

Jeg visste at det er meningen at vi alle skal dele evangeliet med andre, men jeg hadde aldri fått det til. Så, på et spansk-kurs jeg tok, møtte jeg en ung mann som het Tiago. Vi ble venner, og vi gikk ofte hjem fra skolen sammen. En dag gikk vi forbi et av Kirkens møtehus som nylig hadde blitt bygget.

“Jeg har vært medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i mange år,” sa jeg. Jeg fortalte ham om noe av det vi tror på, og hvor mye min familie og jeg har blitt velsignet på grunn av evangeliet. Jeg inviterte ham til å delta på møtene den kommende søndagen kl 09.00.

Søndagen kom, og jeg ventet spent, men han kom ikke. I løpet av uken inviterte jeg ham igjen. Slik fortsatte det hver uke i to eller tre måneder. Han ga meg alltid en eller annen grunn til at han ikke hadde kommet: “Jeg forsov meg,” “Jeg var trett,” eller “Det kom noe i veien.” Men jeg fortsatte å spørre ham likevel, og det virket ikke som om det gjorde ham noe.

En søndag morgen satte jeg meg på en av benkene lengst bak i kirkesalen. Det var fremdeles noen minutter igjen til møtet begynte, da en eller annen lavmælt sa navnet mitt. Jeg kikket mot døren, og der var Tiago!

“Lovet jeg ikke at jeg ville komme en dag?” sa han. Han var tilstede på nadverdsmøtet, og til min overraskelse ble han værende på resten av møtene og syntes å bli glad da jeg presenterte ham for misjonærene. Han begynte å møte dem regelmessig. Tiago og jeg fortsatte å snakke sammen på vei hjem fra skolen, men samtalene handlet om sannhetene han lærte. Jeg var i stand til å besvare spørsmål og bære vitnesbyrd. Til slutt fikk han sitt eget vitnesbyrd og ble medlem av Kirken.

I dag er jeg heltidsmisjonær i Brasil Santa Maria misjon. Før jeg reiste til misjonsmarken, sendte også Tiago inn søknaden sin om å få bli heltidsmisjonær, og han virker nå i Brasil Manaus misjon.

Jeg fikk nylig brev fra ham. “Takk for at du om og om igjen inviterte meg til å komme til kirken,” skrev han. “Jeg vil være evig takknemlig.” Jeg er glad ikke bare for å kunne forkynne evangeliet hver dag, men også for å vite at Tiago gjør det samme.

Artikkelforfatteren er fra São Paulo i Brasil.

Prøv disse 11 enkle måtene å dele evangeliet med andre på i dagligdagse samtaler.

GI INVITASJONER, OG FØLG OPP

Hvis du ønsker å dele evangeliet med andre, men er nervøs eller usikker på hvordan du skal gjøre det, er denne artikkelen for deg. Å dele evangeliet med andre er mer enn bare å invitere vennene dine til å møte misjonærene. Det er en god idé, men det er så mange andre ting du kan gjøre for å "innby andre til å komme til Kristus" (*Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* [2004], 1). Og det er lettere enn du tror. Kanskje vil en fotball-analogi hjelpe.

Gode spillerne vet hvordan og når de skal sentre ballen til lagkameratene for å gi dem anledning til å rykke fremover. Å innby andre til å lære om evangeliet er som å sentre ballen, men istedenfor å gi dem anledning til å score mål, gir du dem anledning til å komme til Kristus.

Her er noen forslag for å hjelpe deg i gang. Be om inspirasjon, og vær kreativ når du tilpasser disse forslagene til dine venners interesser eller omstendigheter. Gi dem så oppmuntring!

Inviter en venn til GUF

Du har en venn som er glad i sport. Så når du hører at denne ukens GUF-aktivitet er en sportskveld, skjønner du at det er den perfekte anledning til å invitere henne med.

Inviter en venn til å se generalkonferansen sammen med deg

Du hører på en tale fra generalkonferansen på MP3-spilleren din på vei til skolen. En venn spør hva du hører på. Du forteller henne sannheten – du lytter til en levende Guds profet. “Hva betyr det?” spør vennen din. Du forklarer om vår tids profeter og apostler, og spør så vennen din om hun har lyst til å bli med deg i april for å høre hva disse lederne sier.

Del en artikkel fra *Liahona*

En av artiklene fra et av de siste numrene av *Liahona* minner deg om en samtale du har hatt med en av vennene dine. Du deler bladet ditt (eller en Internett-kobling) med ham, og oppfordrer ham til å lese artikkelen.

Fortell noen om Mormons bok

Menigheten har satt seg som mål å lese Mormons bok innen utgangen av året, så du tar med deg Skriftene på skolen. En av vennene dine legger merke til boken og spør hva den handler om, så du forklarer hva Mormons bok er og bærer vitnesbyrd om den.

Les Kenneths historie senere i denne artikkelen for å se hva som skjedde da han så et medlem av Kirken med en Mormons bok på skolen.

INNBY OG FØLG OPP

“Det er mitt vitnesbyrd at når vi arbeider sammen, søker den ene, inviterer og følger opp med tillit og tro, vil Herren smile til oss, og hundretusener av Guds barn vil finne mening og fred i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.”

Eldste Ms Russell Ballard i De tolv apostlers quorum, “Følg opp,” *Liahona*, mai 2014, 81.

Inviter en venn til en kirkedans

Din beste venn spør om dere skal finne på noe sammen til fredag, men du har en kirkedans den kvelden. I stedet for bare å takke nei til innbydelsen, ber du ham med på dansen!

Inviter en venn til kirken

Du har blitt bedt om å undervise en del av en leksjon på søndag. Når en venn spør hva du skal gjøre denne helgen, kan du, istedenfor å hoppe over dine planer for søndagen, forklare at du skal undervise en del av en leksjon i kirken. Vennen din blir nysgjerrig, så du inviterer henne til å bli med deg så hun kan høre deg undervise.

Vis vennene dine Mormon.org

Vennene dine har mange spørsmål om vår tro, så du viser dem Mormon.org for å gi dem svar på spørsmålene sine.

SMÅ TRINN PÅ VEIEN TIL OMVENDELSE

Den første dagen på min nye skole la jeg merke til ei jente som var annerledes enn de andre. Hun hadde det vanskelig hjemme, og hun ble alltid ertet av de andre elevene. Fordi skapet hennes var ved siden av mitt, ble jeg snart bedre kjent med henne. Hun var hyggelig, men hadde en uvane med å banne.

Jeg forklarte henne om mine trosoppfatninger og normene som fremsettes i *Til styrke for ungdom*. Hun ble veldig interessert. Jeg inviterte henne til GUF i noen uker, og hun anstrengte seg virkelig for å overvinne sin uvane med å banne.

Til slutt ga jeg henne et eksemplar av *Til styrke for ungdom* og et eksemplar av *Tro mot pakten*. På skolen dagen etter sa hun hun at hun hadde lært så mye nytt i disse to heftene. Jeg inviterte henne til GUF den kvelden, og mens vi ryddet etterpå, sa hun: "Hannah, kan jeg bli døpt?"

Jeg stivnet til. Jeg hadde aldri hjulpet noen å slutte seg til Kirken. Et øyeblikk bare sto jeg der - fullstendig målløs - men til slutt tok jeg hånden hennes og leiet henne bort til et medlem av Unge menns presidensskap, som hjalp vennen min å få kontakt med misjonærene, slik at hun kunne begynne å forberede seg til dåp.

Det føltes så godt at vennen min hadde bestemt seg for å bli døpt. Det var fantastisk å tenke på at jeg hadde hjulpet henne på veien til omvendelse. Jeg begynte straks å tenke på hvordan jeg kunne hjelpe andre også å følge samme vei.

Hannah Christensen, Idaho, USA

Del et skriftsted i en tekstmelding

Under ditt morgenstudium av Skriftene kommer du over et vers som ville være veldig nyttig for en venn som har hatt det vanskelig i det siste. Du sender henne en tekstmelding for å si at du tenkte på henne og kom over et skriftsted som hun kanskje vil like.

Inviter noen på middag

Pappa skal lage sin berømte spagetti denne uken! Du legger merke til en ny elev på skolen som ikke synes å ha mange venner, så du bestemmer deg for å invitere ham på familiemiddag. Hvis det er en mandagskveld, kan du til og med be ham være med på familiens hjemmeaften etterpå.

Be en venn om hjelp med et Personlig fremgang- eller Plikt overfor Gud-prosjekt

Når du planlegger det store prosjektet ditt, innser du at du vil trenge hjelp, så du bestemmer deg for å be noen av dine venner utenfor Kirken om hjelp. Dette kan gi deg anledning til å forklare hvorfor du utfører tjeneste, og dere kan også ha det gøy med å utføre tjeneste sammen.

Gi en venn *Til styrke for ungdom*

Hvis en venn spør hvorfor du etterlever visse normer, kan du gi ham et eksemplar av *Til styrke for ungdom* og snakke om hvordan etterlevelse av normene har hjulpet deg å bli lykkeligere.

Les Hannahs historie i denne artikkelen for å se hvordan hun delte dette heftet med en venn.

ØNSKER DU Å LÆRE OM RELIGIONEN MIN?

Det var noe annerledes ved Apryl. Jeg kunne ikke sette ord på det, men uansett hva det var, så var det noe godt. Jeg fant til slutt ut at hun var en siste-dagers-hellig.

En dag i lunsjen satte jeg meg ved et ledig bord – ledig med unntak av Apryls bøker i en liten stabel. På toppen av stabelen lå Mormons bok. Jeg strakte meg bort og tok den.

“Jeg ser på boken din,” sa jeg til Apryl da hun kom et par minutter senere med lunsjbrettet sitt. “OK,” sa hun, og virket litt overrasket.

Jeg leste noen sider og ble fascinert. Jeg trodde på Gud, men jeg var også opptatt av vitenskap.

Det jeg leste, følte imidlertid som sannheten. Det kunne virkelig ha skjedd. Og hvis det virkelig skjedde, hva da? Det oppildnet meg å tenke på det.

Da lunsjpausen var over, leverte jeg boken tilbake til Apryl og gikk til neste time. Jeg var begeistret over det jeg hadde lest i Mormons bok, men jeg var fremdeles for sjenert til å snakke med henne om det.

Noen uker senere kom Apryl bort til meg i studietimen med en alvorlig mine. “Er du virkelig interessert i å lære om religionen min?” spurte hun. Det var jeg, og fortalte henne det. “Det er et spesielt møte

på fredag for personer som ønsker å vite mer om kirken vår,” sa hun. “Jeg lurte på om du kanskje hadde lyst til å bli med.”

Det hadde jeg. På møtet forklarte misjonspresidenten noen av Kirkens grunnleggende læresetninger. Alt han sa ga mening for meg. Snart begynte jeg å ta misjonærleksjonene. Jeg ble ikke omvendt umiddelbart, men etter å ha fastet og bedt, fikk jeg mitt vitnesbyrd, og ble døpt.

Livet er svært forskjellig fra hva det ville ha vært om jeg ikke hadde tatt imot det gjengitte evangelium. Og det er en god forskjell.

Kenneth Hurst, Alabama, USA

Glem ikke å følge opp

Etter en innbydelse er neste trinn å følge opp. I fotball vet de beste spillerne at jobben ikke er gjort når ballen er sentret – de må fortsette å bevege seg og bli åpne for å kunne ta imot ballen igjen.

Oppfølging kan være så enkelt som å spørre hva klassekameraten din syntes om skriftstedet du delte, eller hvordan vennen din følte seg etter å ha vært i kirken sammen med deg.

Du finner et eksempel på hvordan oppfølging forandret en ung manns liv i Kenneths historie.

Når du følger opp etter å ha invitert andre til å lære om din tro, viser du at du bryr deg om deres lykke. De vil føle ditt oppriktige ønske om å hjelpe, og de vil føle seg vel med å stille deg flere spørsmål i fremtiden. ■

*Var dette en hemmelighet
Luisa kunne holde på?*

Å fortelle

Av David Dickson

Kirkens tidsskrifter

Basert på en sann historie

*“Som jeg har elsket, elsk du din neste”
 (“Elsk du din neste,” Salmer, nr. 190).*

Luisa lukket matteboken sin da klokken ringte. Hun hadde ikke klart å konsentrere seg om oppgavene den siste timen uansett.

Alle de andre elevene løp ut. Det var siste time på fredag. Vanligvis gledet Luisa seg også til helgen. Men i dag klarte hun ikke å føle noe annet enn bekymring. Ikke siden lunsjen. Det var da hennes beste venninne, Carlotta, hadde stilt henne et spørsmål: “Kan du holde på en hemmelighet?”

Luisa hadde lent seg mot henne og nikket ivrig. Hun var flink til å holde på hemmeligheter. Hun var sikker på at Carlotta ville fortelle henne om en kjekk gutt som hun var forelsket i.

Men Carlottas hemmelighet var ikke det minste moro.

En stemme avbrøt Luisas tanker. Hun blunket og kikket opp fra pulten

hemmeligheter

“En venn har omsorg. En venn viser kjærlighet. En venn lytter. En venn anstrenger seg for å hjelpe.”

President Thomas S. Monson, “Til unnsetning,” *Liahona*, juli 2001, 59.

sin. “Hadde du et spørsmål om lek-sene, Luisa?” spurte læreren. Alle de andre elevene hadde allerede gått.

“Nei,” svarte Luisa. Hun møtte lærerens blikk. Hun bare *måtte* si det til noen! Men Carlotta hadde lovet å ikke gjøre det.

“Jeg må rekke bussen,” sa Luisa fort. Hun tok på seg jakken sin og fortet seg ut i den kalde vinterluften.

Under hele bussturen hjem var Luisa så nervøs at hun nesten ikke holdt ut. Brystet føltes stramt, som om det var vanskelig å puste.

Luisa kunne ikke slutte å tenke på Carlottas hemmelighet. I lunsjen sa Carlotta at hun hadde gjort noe som var farlig. Luisa kunne fremdeles knapt nok tro det hun hadde hørt. Hun trodde hun kjente sin beste venninne! Hun kunne ikke forestille seg at Carlotta gjorde noe så skremmende. Da lunsjen var over, hadde Carlotta fått Luisa til å love at hun aldri skulle si det til noen.

Men hva om Carlotta skadet seg? Luisa prøvde å stenge ute

latteren og snakkingen rundt seg på bussen mens hun lukket øynene og ba inni seg.

“Vær så snill, himmelske Fader, hjelp meg å vite hva jeg skal gjøre. Jeg vil ikke at venninnen min skal bli sint på meg. Men jeg vil ikke at det skal skje noe vondt med henne heller. I Jesu Kristi navn. Amen.”

Spaserturen hjem føltes lengre enn vanlig. Ville ikke mamma skjønne at noe var galt når Luisa kom hjem? Hva skulle hun si?

Da Luisa så på snøen på bakken, husket hun snøballkrigen som hun og Carlotta hadde startet med noen andre barn i parken i forrige uke. Det var så gøy! Hun tenkte på de andre tingene hun og Carlotta elsket å gjøre sammen. Bare å være sammen. Fotturer. Lekser. Sport.

Hvordan ville det være om Luisa fortalte hemmeligheten hennes, og Carlotta ikke ville være venner med henne lenger? Denne tanken fikk Luisas mage til å knytte seg enda strammere.

Så fikk hun en annen tanke. Akkurat nå var det viktigste hva som var best for *Carlotta* – ikke hva Carlotta kanskje ville synes om *hennes*. Carlotta trengte en sann venn, en venn som ville hjelpe henne å være trygg. Luisa visste at Jesus alltid gjorde det som var best for andre, selv om det var noen som ikke likte ham.

Luisa visste hva hun måtte gjøre. Hun måtte snakke med mamma om det. Hun ville også ringe Carlotta og fortelle henne hvor bekymret hun var, og at en voksen måtte hjelpe henne. Da ville kanskje Carlotta snakke med sin mor også.

Luisa følte seg litt lettere stemt da hun nærmet seg døren.

“Mamma?” ropte hun idet hun gikk inn. “Kan vi snakke sammen?”

Carlotta ville kanskje bli sint, men Luisa visste at dette var det rette å gjøre. Hun ville være en sann venn.

Noen hemmeligheter var for viktige til å holde på. ■

Av Jan Pinborough
Kirkens tidsskrifter

NÅR bør jeg si det?

Hvis noen –

Leker en farlig lek
Tar medisiner som ikke er deres
Spiser, drikker eller sniffer noe merkelig
Skader kroppen sin
Gjør noe de ikke vil at voksne skal få vite om

Hvis noen –

Prøver å få deg til å gjøre noe fra listen over
Viser bilder av personer uten klær
Ber deg om å se eller ta på deres kropp, eller la dem se eller ta på din kropp
Ber deg om å holde noe hemmelig som får deg til føle dårlig
Mobber eller snakker respektløst til deg eller en annen – personlig, ved tekstmeldinger eller på Internett

Hvis noe –

Får deg til å føle deg utrygg eller uvel
Ikke virker riktig eller gir deg en "å nei"-følelse

Lytt til Den hellige ånd, og stol på følelsene dine!

Hvem skal jeg si det til?

Foreldre, besteforeldre eller foresatte
En lærer eller rådgiver på skolen
En lærer eller leder i Kirken
En eldre bror eller søster
En lege
En venn som kan hjelpe deg å fortelle det til en voksen

Du behøver ikke å føle deg alene med en hemmelighet. En voksen kan hjelpe deg å vite hva du skal gjøre. Fortsett å fortelle folk om det helt til du får den hjelpen du trenger.

Vær modig! Du er sterk. Å snakke ut kan hjelpe deg og andre å unngå farer! ■

Av eldste
Robert D. Hales
i De tolv apostlers
quorum

*Medlemmene av
De tolv apostlers
quorum er spesielle
vitner om Jesus
Kristus.*

Hvorfor skulle vi **LYTTE** til generalkonferansen?

*Fra "General-
konferansen: Styrker tro
og vitnesbyrd," Liahona,
nov. 2013, 6-8.*

Jeg lover at hvis du vil
lytte, vil du føle Ånden.

Vi kan høre Herrens ord
som er ment bare for oss.

Ved hjelp av general-
konferanser blir vår
tro sterkere og vårt
vitnesbyrd dypere.

Hvis du ber med et
oppriktig ønske om å
høre vår himmelske
Faders røst i konferansens
budskap, vil du oppdage
at han har talt til deg for
å hjelpe deg.

Jesus Kristus satte et fullkomment eksempel for oss å følge. Du kan bruke denne aktiviteten til å lære mer om ham og til å forberede deg til påsken. Begynn på nummer 1 søndagen før påske. Hver dag leser du om Jesus og svarer på spørsmålet. Deretter klipper du ut det tilhørende bildet og legger det til i oversikten.

Gjør deg klar

1

1. Jesus vasket disiplenes føtter og trøstet dem ved å si: "La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke" (Johannes 14:27). Hva kan du gjøre for å hjelpe eller trøste en venn i dag?

2

2. Under det siste måltid lærte Jesus disiplene å ta nadverden. Han sa: "Gjør dette til minne om meg" (Lukas 22:19). Hvordan kan du være mer ærbødig under nadverden?

3

3. Da Jesus innledet forsoningen i Getsemane, gjorde han det vår himmelske Fader ønsket at han skulle gjøre, selv om det var svært vanskelig. Han ba: "La ikke min vilje skje, bare din" (Lukas 22:42). Hvordan kan du være mer lydige i kirken, på skolen eller hjemme?

til påsken

4

4. Da andre skadet Jesus under korsfestelsen, sa han: "Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør" (Lukas 23:34). Hvorfor er det viktig å tilgi andre?

5. Jesus sørget for at hans mor ville bli tatt vare på etter at han døde. Han sa til Johannes: "Se, det er din mor," eller med andre ord at han skulle behandle Maria som om hun var hans egen mor (Johannes 19:27). Hva kan du gjøre i dag for å hjelpe dine foreldre eller omsorgspersoner?

5

6

6. Like før han døde, ba Jesus til vår himmelske Fader og sa: "I dine hender overgir jeg min ånd" (Lukas 23:46). Hvordan kan du gjøre dine bønner mer spesielle?

7. Etter at han døde, kom Jesus tilbake til livet! Dette er grunnen til at vi feirer påske. Kristus besøkte sine disipler etter oppstandelsen og sa: "Vær ikke vantro, men troende" (Johannes 20:27). Hvorfor er påsken så viktig?

7

ØYEBLIKKELIG

Basert på et intervju av
Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

Jeg heter Magnolia. Jeg går i en menighet hvor vi snakker spansk. En dag kom Mia til Primær-klassen min. Hun snakker bare engelsk. Jeg ønsket å hjelpe Mia å føle seg velkommen, så jeg bestemte meg for å hjelpe henne. Jeg ville være *tolk* for henne!

PROBLEMER MED Å HOLDE TRITT

Til å begynne med var det vanskelig å holde tritt når jeg tolket for Mia. Så tok lærerne det mer med ro for å gi meg tid. Alle følte godt for at vi kunne hjelpe Mia.

GI OSS EN HÅND!

Hvordan viser du din kjærlighet ved å hjelpe andre? Tegn rundt hånden din, og send oss din historie og et bilde av deg, sammen med dine foreldres tillatelse. Gå inn på liahona.lds.org, eller send e-post til liahona@ldschurch.org.

MYE TIL FELLES

Vi ble begge nylig døpt og bekreftet. Begge liker musikk, spesielt salmer og Primær-sanger. Begge liker familiens hjemmefest. Og begge liker å lese historiene i Liahona.

En tolk oversetter det noen sier, til et annet språk.

MAGNOLIA

forståelse

HVISKET HJELP

Jeg heter Mia. Foreldrene mine snakker spansk, så vi gikk i den spanskspråklige menigheten. Jeg forsto ikke hva folk sa. Magnolia så at jeg var frustrert. Hun satte seg ved siden av meg og hvisket engelsk i øret mitt.

HVORDAN DU KAN HJELPE

Tips fra Mia og Magnolia:

Hvis noen:

- Er ny i kirken eller på skolen, hjelp henne å føle seg velkommen.
- Ikke går i kirken så ofte, inviter ham til å bli med deg.
- Blir mobbet, forsvar henne. Si det til læreren.
- Virker ensom, inviter ham til å være sammen med deg.
- Trenger en venn, spør henne om hun vil være din venn. Spør først mor eller far om lov, og inviter henne så hjem for å leke.

Hvis du snakker mer enn ett språk, tilby deg å tolke.

GODE VENNER

Etter Primær spurte jeg Magnolia om hun ville være min venn. Hun svarte ja. Fra da av var Magnolia min venn og min tolk. Hun hjalp meg å få andre venner også.

GJØR DET JESUS VILLE HA GJORT

Alle kan hjelpe noen, akkurat som Magnolia hjalp meg. Be! Vår himmelske Fader vil hjelpe deg å vite hvem du kan hjelpe. Det er akkurat som sangen "Hvis min Frelser sto hos meg" (Barnas nadverdsmøteprogram, 2013). Vi kan prøve å gjøre det Jesus ønsker at vi skal gjøre. ■

MIA

Historien om den kloke og den uforstandige mannen

HVA ER EN LIGNELSE?

En lignelse er en spesiell form for historie. Den forteller om enkle ting, for eksempel et regnvær eller en perle, som er kjent. Jesus fortalte lignelser for å hjelpe folk å forstå åndelige sannheter. Én lignelse finnes i Matteus 13:44-46. Hva lærer den oss om hvor verdifullt evangeliet er? Kan du finne andre lignelser?

Av Jean Bingham

En dag ønsket Jesus å lære folk å være sterke selv om vanskelige ting skjer. Han fortalte dem en historie om et voldsomt uvær, en klok mann og en uforstandig mann. Da uværet kom, falt ikke den kloke mannens hus fordi det var bygget på fjell. Men den uforstandige mannens hus falt fordi det var bygget på sand.

Jesus underviste hvor viktig det er å ha tro på ham og følge hans læresetninger. Hvis vi bygger et sterkt vitnesbyrd, vil vi være sterke nok til å stå, uansett hvilke vanskelige ting som måtte skje. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

FJELL ELLER SAND?

Skriv aktiviteter som de under på papirstimler. Bytt på å velge og lese dem høyt. Snakk om hvorfor det å gjøre hver av dem ville være som å bygge et hus på fjell eller sand. Hvordan kan det å lytte til profeter hjelpe oss å følge Jesu lære og ta kloke valg?

Lese Skriftene sammen	Jukse med skolearbeid
Ta en utfordring	Inkludere en som er ny
Gå i kirken	Bruke stygge ord
Gi en annen skylden for en feil	Leke med en søster eller bror
Gjøre lekser	Dele med andre
Vise respekt for andre	Bruke mange timer på dataspill
Si sannheten	Ta noe som ikke er ditt
Ikke si noe når noen blir mobbet	Be hver morgen og kveld
Lytte til generalkonferansen	Inkludere en som er utenfor

STEINKUNST

Velg en glatt stein. Med en tusj eller maling skriver du "Jesus Kristus" på den. Snakk om hvorfor det er så viktig å bygge vårt liv på hans læresetninger. Ha steinen på et sted hvor du kan se den ofte.

TIPS OM SKRIFTSTUDIUM

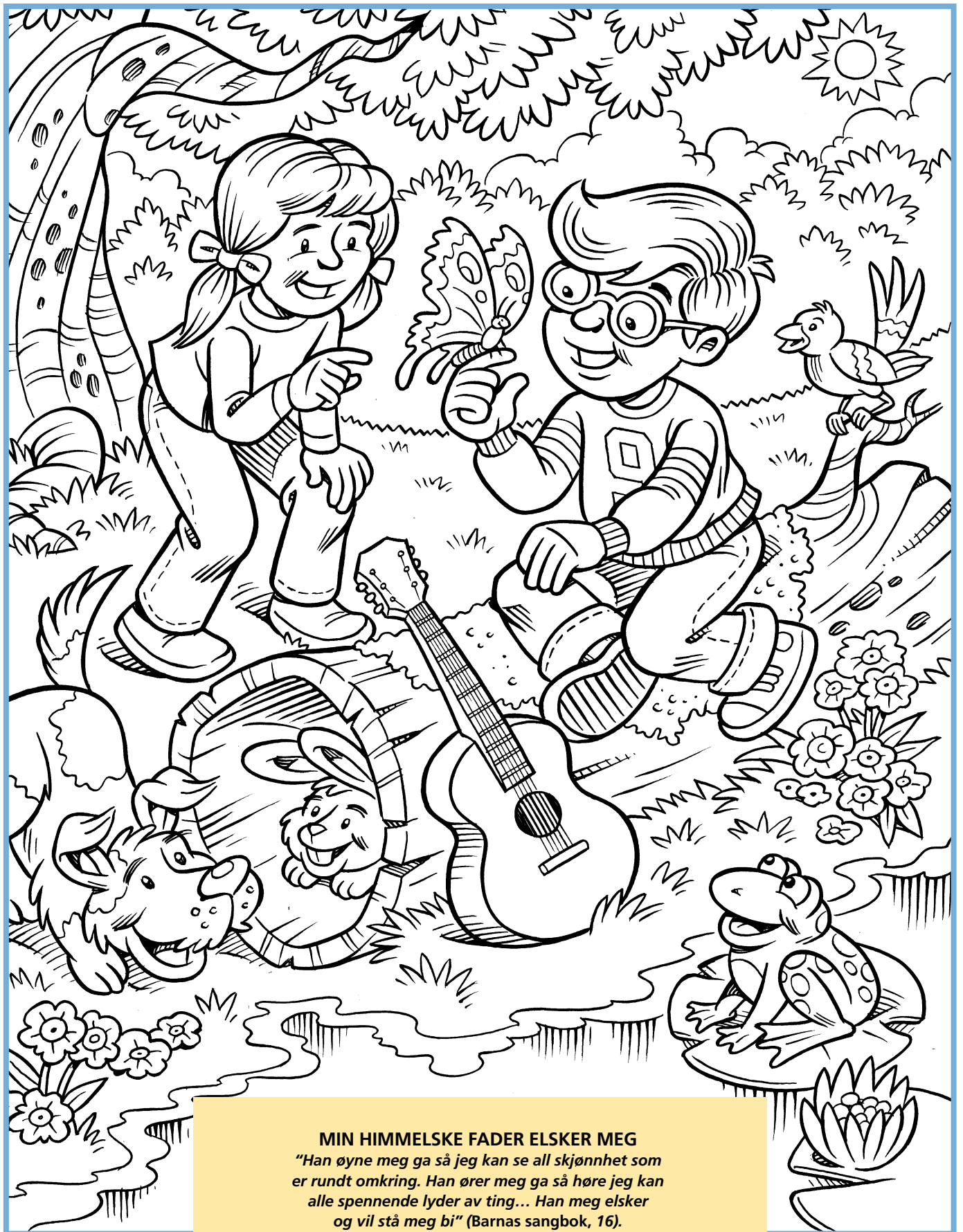
Mormons bok kan hjelpe oss å forstå Det nye testamente. Les Helaman 5:12. Hva lærte du om betydningen av ordet *klippe* ved å lese dette verset? Slå opp "Klippe" i Veiledning til Skriftene for å se om du kan finne andre vers som hjelper deg å forstå mer.

FAMILIESAMTALE

Les Matteus 7:24–29 sammen. Dere kan også tegne et bilde av historien. Så kan dere snakke om disse spørsmålene: Hva er det i livet vårt som er som regnet og vinden? Hvordan kan det å ta avgjørelser etter hva som er populært, være som å bygge vårt hus på sand? Hvordan vil det å følge Jesu læresetninger beskytte oss og gjøre oss like sterke som et hus som er bygget på fjell? Snakk om hvordan dere kan bygge opp deres tro på Jesus Kristus.

Sang: "En klok mann og en dum mann" (*Barnas sangbok*, 132)

Skriftsted: Matteus 7:24-29

MIN HIMMELSK FADER ELSKER MEG

"Han øyne meg ga så jeg kan se all skjønnhet som er rundt omkring. Han ører meg ga så høre jeg kan alle spennende lyder av ting... Han meg elsker og vil stå meg bi" (Barnas sangbok, 16).

Av Bonnie L. Oscarson

Unge kvinners
generalpresident

SKRIFTENE under stjernene

“Ånden vil vitne, og dypt i mitt sinn vil jeg vite at Skriften er sann”
(Barnas sangbok, 66).

Da jeg var ung, likte mine brødre og jeg å sove ute om sommeren. Vi la soveposene våre på verandaen, fant stjernebilder på himmelen og lyttet til gresshoppene til vi sovnet.

En kveld var min eldre bror Larry og jeg ute på verandaen. Vi lå utstrakt på ryggen og så opp på stjernene. Larry var som regel ikke særlig pratsom, men den kvelden sa han at han ville fortelle meg noen historier. Han fortalte meg historier fra Mormons bok, fra

og med da Lehi og hans familie forlot Jerusalem.

Jeg hadde hørt historier fra Mormons bok i Primær før, men da Larry fortalte dem, var det annerledes. Det føltes mer virkelig. Da jeg kikket opp på stjernene og lyttet til min bror, ble jeg veldig varm og glad inni meg. Selv om jeg ikke visste det den gangen, følte jeg Den hellige ånd fortelle meg at Mormons bok var sann.

Noen måneder senere fant jeg en bok med illustrerte historier fra Mormons bok hjemme. Da jeg begynte å lese, fikk jeg den samme varme, betryggende følelsen jeg

hadde hatt da Larry fortalte meg de samme historiene.

Mange år senere, da jeg prøvde å finne ut om jeg hadde et vitnesbyrd, var jeg litt skuffet over at jeg aldri hadde fått et stort eller sterkt svar. Betydde dette at jeg ikke hadde et vitnesbyrd? Så husket jeg hva jeg følte da min bror fortalte meg historier fra Mormons bok, og jeg visste at jeg *visste* at Kirken var sann.

Et vitnesbyrd kommer ikke alltid i et stort øyeblikk. Det kommer vanligvis i form av en mengde små, fredelige stunder hvor Den hellige ånd hvisker til oss at disse tingene er sanne. ■

Søvn på lørdag og smil på søndag

Av Miche Barbosa

Basert på en sann historie

“Jeg føler meg så lykkelig når jeg til kirken går” (Barnas sangbok, 140).

Mara elsket å få andre til å smile. Hun fikk skolelæreren sin til å smile når hun rakte opp hånden for å stille spørsmål. Hun fikk sin søster Marcella til å smile når hun sa hyggelige ting til henne.

Da smilte Mara også. Det

føltes godt å hjelpe andre å være glade.

Men det var én gang hver uke da Mara nesten aldri smilte. Det var tidlig søndag morgen. Da var Mara og Marcella alltid mest slitne. Å skynde seg rundt for å forberede seg til kirken,

gjorde dem ekstra gretne. Så var det den lange gåturen til kirken. Den var mer enn en og en halv kilometer unna! Mara og Marcella kom ofte for sent. De gikk glipp av den første delen av Primær.

“Vi savner dere når dere ikke er her på tiden,” sa søster Lima en dag. Hun var Primærs president i deres menighet i Brasil.

Mara visste at hun burde komme til kirken i tide. Men hvordan? Så fikk Mara en idé. Neste lørdag kveld bestemte Mara seg for å prøve noe nytt.

Istedenfor å snike til seg godteri etter middagen, pusset Mara tennene. De fleste dager måtte mamma minne jentene på å slå av TV og gå og legge seg. Til og med da pleide de å leke og hviske under dynen til sent på kveld. Noen ganger var de oppe så lenge at de knapt kunne holde øynene åpne. De måtte sprelle for å unngå å sovne.

I kveld tok Mara på seg pyjamas og hoppet rett i seng. Mamma behøvde ikke engang å minne henne på det. Hun begynte å se på bildene

foran i Mormons bok.

“Hva gjør du?” spurte Marcella.

“En prøve,” sa Mara. Hodet hennes var fullt av glade tanker. Dessuten var hun allerede søvnig.

Før Mara visste ordet av det, tittet solen inn gjennom vinduet. Det var nesten på tide å gjøre seg klar til kirken. Istedenfor å føle seg dårlig, følte Mara seg helt topp. Hun var ikke ør i

hodet. Kroppen var ikke trett.

Hun kom til og med til Primær før noen av lederne.

“Takk for at du er et godt eksempel for de andre barna,” sa søster Lima.

Nå var det Maras tur til å smile. Hun bestemte seg for at hun alltid ville legge seg tidlig på lørdag. Slik ville hun være i stand til å spre glede hele søndagen. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Av eldste
Orson F. Whitney
(1855–1931)

i De tolv apostlers
quorum

BYGGET PÅ KLIPPEN

Det finnes ingen bok som er stor nok eller god nok til å presidere over denne Kirke.

For mange år siden kom en lærd teolog fra [en annen] kirke til Utah... Han hadde vært på et nadverdsmøte hos "mormonene" og hadde mye kritisk å si om vår måte å forrette Herrens nadverd på, spesielt vår bruk av vann istedenfor vin ved slike anledninger. Han sa at han grøsset da han så de tilstedeværende nippe vannet, og han påpekte det faktum, for det er et faktum, at ifølge Bibelen brukte Frelseren vin da han innstiftet nadverden blant jødene og erklærte at den var hans blod eller at den representerte hans blod. Jeg kunne tilføye at Mormons bok også forteller at Frelseren brukte vin da han innstiftet nadverden blant nephittene.

Min... venn hadde, enten han visste det eller ikke, observert den store forskjell som skiller Guds kirke fra alle andre kirker under solen – at mens de er grunnlagt på bøker og tradisjoner og menneskers forskrifter, er denne kirke bygget på Kristi klippe, på

prinsippet omgående og vedvarende åpenbaring. De siste-dagers-hellige gjør ikke noe fordi det tilfeldigvis er trykt i en bok [med hellig skrift]. De gjør ikke ting fordi Gud befalte jødene dette. Heller ikke gjør de eller lar være å gjøre ting på grunn av instruksjoner som Kristus ga nephittene.

Alt som denne kirken gjør [offisielt], gjøres fordi Gud, som taler fra himmelen i vår tid, har befalt denne kirken å gjøre det... Det er Kristi kirkes forfatning. Hvis vi bruker vann istedenfor vin til Herrens nadverd, er det fordi Kristus har befalt det [se L&p 27:1-4].

Guddommelig åpenbaring tilpasses menneskenes omstendigheter og situasjon, og forandring etter forandring følger når Guds progressive verk

går videre mot målet. Det finnes ingen bok som er stor nok eller god nok til å presidere over denne kirke.

Når jeg sier dette, taler jeg med all behørig ærbødighet om Guds skrevne ord, det som er trykt i bøkene. En del av dette kan være foreldet og har oppfylt sin hensikt og blitt lagt på hyllen [for eksempel ofring av dyr; se 3 Nephi 9:19-20], mens den andre delen er kraftfull, full av liv og anvendelig på vårt nåværende nivå – vår nåværende grad av utvikling. Men også denne del må tolkes riktig. Ingen bør kjempe og argumentere til fordel for det som er i bøkene, overfor Guds talerør, som taler for Ham og tolker hans ord [se L&p 1:37-38]. Å kjempe slik er å rette seg etter den døde bokstav fremfor det levende orakel, noe som alltid er uriktig innstilling.

Det Herren sa til jødene og nephittene for 2 000 år siden, eller det han sa til de siste-dagers-hellige for 50 eller 60 år siden, har ingen som helst kraft på denne tid med mindre det stemmer med åpenbaring i vår tid, med Herrens nyeste instruksjoner til sitt folk gjennom hans utvalgte eller utpekte tjenere eller tjener. Og de som ignorerer denne kjensgjerning, kommer lett i vanskeligheter. ■

Fra en tale holdt under generalkonferansen 7. oktober 1916, som gjenopptrykt i "Bygget på klippen," Liahona, juni 2010, 12-13.

INNBLIKK

Hva er spesielt med fars rolle i familien?

“Fedre gir velsignelser og utfører hellige ordinanser for barna sine. Dette vil bli åndelige høydepunkter i deres liv. Fedre er personlig involvert i å lede familiebønn, daglig lesing i Skriftene, og ukentlig Familiens hjemmeaften. Fedre bygger familietradisjoner... Minner fra disse spesielle stundene sammen vil aldri bli glemt av deres barn. Fedre har personlige samtaler med hvert enkelt barn, og underviser dem i evangeliets prinsipper. Fedre lærer sine sønner og døtre verdien av arbeid og hjelper dem å sette seg verdige mål. Fedre er et eksempel på trofast tjeneste i evangeliet. Husk, brødre, deres hellige kall som far i Israel – deres viktigste kall i tid og all evighet.”

Sammen med familie, venner og naboer

For den 185. årlige generalkonferanse
i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

4.-5. april, 2015: Fellesmøte for alle medlemmer

28. mars, 2015: Fellesmøte for alle kvinner og piker over 8 år

4. april, 2015: Prestedømsmøte for alle menn og gutter over 12 år

Alle møtene blir avholdt i Konferansesenteret i Salt Lake City, og overført til møtehus over hele verden. Du kan se eller lytte til konferansen direkte på mange språk på LDS.org og på et begrenset antall språk på BYUtv, Mormon Channel og YouTube-kanalen for generalkonferansen. Arkiv av talene vil bli tilgjengelig på LDS.org og i Gospel Library-appen.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE